

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LATVIEŠIEM JĀATKARO SAVA VALSTS

Saruna ar producentu, slēgtā radioraidījuma
“Tēvijas laikmets” vadītāju

Robertu Klimoviču

DDD: Bieži izskan mudinājums veidot nacionālu partiju, kandidēt vēlēšanās, iekļūt Saeimā un kaut ko mainīt. Ko tu šiem cilvēkiem atbildētu?

Roberts Klimovičs: Man ir pieredze. Esmu bijis blakus daudziem, kuri ir tikuši Saeimā, – vērojis viņus gan pirms, gan pēc ievēlēšanas, arī Einaru Repši, Juri Dobeļi, ar kuriem mēs esam sēdējuši pie viena galda un rīkojuši Latvijas pārmaiņas. Valdis Dombrovskis ilgu laiku nosēdēja ar mani vienā solā, tāpēc labi atceros, kāds viņš bija skolā. Atceros arī tādās “atslēgas figūras” kā Berklavs un vairāki citi pirmās Saeimas un nākamo Saeimu cilvēki. Tāpēc varu salīdzināt.

Kaut kādā ziņā man ir paveicies – es varētu no saviem vērojumiem uzrakstīt grāmatu. Visa informācija, kuru es gūstu no dažādiem avotiem savā pētniecības darbā, tikai nostiprina manas zināšanas. Vilšanās, protams, bijušas daudzas, bet tās bija vajadzīgas, lai saprastu realitāti, lai iznīcinātu ilūziju. Tad, kad pie mums pacēla sarkanbalt-sarkano karogu, un varējām dziedāt himnu, vairums latviešu uzskatīja, ka Latvija ir kļuvusi par latviešu valsti. Diemžēl latvietim nevajag daudz – padziedāt, uzdejojot...

Nesen lasīju Levita nācijas definīciju. Viņš saka: nācija ir tauta, kurai ir sava valsts. Un tad es sociālajos tīklos (Twitter.com) uzdevu jautājumu: vai Latvija ir latviešu valsts? Nav! Elita Veidemane, Aivars Borovkovs un citi saspringa – kāpēc tu, Robert, uzreiz tā? Bet viņiem nebija neviena argumenta, lai pateiktu, ka tas tā nav. Nekur mūsu likumos nav pateikts, ka Latvija ir latviešu valsts. Kad sākām veidot raidījumu “Tēvijas laikmets”, Leonards Inkins vaicāja, kur ir rakstīts, ka Latvija ir latviešu valsts? Nekur! Un nav arī bijis rakstīts. Bet Latvijas tauta var būt tikai latviešu nācija. Ja latvieši būtu nācija, tad latviešiem tiešām būtu sava valsts.

DDD: Tomēr kad, tavuprāt, latvieši varētu teikt: jā, mēs esam nācija, esam latviešu tauta, un mums ir sava valsts, kaut gan Satversmē nav precīzi pateikts, ka Latvija ir latviešu valsts, kā tas, piemēram, ir Izraēlas konstitūcijā?

R.K.: Pirmkārt, latviešiem sevi jāapzinās kā nācijai. Tad pazustu strīdi – ebrejs, krievs, ukraiņis utt. – viņi visi ir latvieši. Piemēram, Francijā nevienam neteiks: es esmu alžīrs vai vēl kas, – viņi visi ir francūži. Ari Krievijā daudzas esošās tautas sevi uzskata par krieviem, par krievu nācijas pārstāvjiem...

DDD: Tikai viņi paši ir izvēlējušies kļūt par francūžiem, angļiem, vāciešiem...

Turpinājums 4. lpp.

IZRAĒLĀ STUDĒ DZĪVO ĒTIKU

7.septembrī Rīgas Centrālajā bibliotēkā Rēriha kustības darbiniece Olga Ļeonova, kas šobrīd dzīvo Izraēlā, bibliotēkai pasniedza Odesas Nikolaja Rēriha muzeja un organizācijas “Kultūras un sociālās sadraudzības liga” dāvinājumu – muzeja sagatavotas un izdotas grāmatas.

Īsi pastāstot par Odesas muzeja darbību un Rīgas Centrālajai bibliotēkai dāvinātajām grāmatām, Olga Ļeonova aicināja Latvijas kultūras pārstāvjus iesaistīties Nikolaja Rēriha iedibinātās Vispasaules Kultūras dienas atzīmēšanā ne tikai Rērihu sekotāju vidū, bet arī valstiskā līmenī.

Olga Ļeonova ar līdzdarbinieka Jura Ošleja palīdzību uz pasākumu bibliotēkā ielūdza arī apgāda “Vieda” vadītāju Aivaru Gardu, kurš 1989.gada 28.novembrī dibināja pirmo privāto izdevniecību Latvijā ar mērķi izdot Dzīvās Ētikas Mācību un Rērihu ģimenes literāro mantojumu latviešu valodā.

Lai veicinātu Latvijas, Ukrainas un Izraēlas kultūras sadarbību, apgāda “Vieda” vadītājs Aivars Garda uzdāvināja Dzīvās Ētikas Mācības, Nikolaja Rēriha, Helēnas Rērihas un Svjatoslava Rēriha grāmatas latviešu valodā gan Odesas muzejam, gan Kultūras un sociālās sadraudzības ligas filiālei Izraēlā. Dāvinājumu – kopumā vairāk nekā trīsdesmit grāmatu – Olga Ļeonova, viesojoties apgāda “Vieda” birojā, solīja nodot Odesas muzejam un aizvest sev līdzī uz Izraēlu.

Izmantojot iespēju, aicinājām Olgu Ļeonovu uz sarunu, lai uzzinātu, kā Izraēlā pieņem Dzīvās Ētikas Māci-

Olga Ļeonova

bu un Nikolaja Rēriha aicinājumu visām pasaules tautām vienoties zem Miera Karoga. Sarunā piedalījās arī Juris Ošlejs, Aivars Garda un Līga Muzikante.

Sarunu lasiet 2. lpp.

“DDD” – GARA VESELĪBAS BAROMETRS

Nesen mūsu redakcijā viesojās aktīvs DDD atbalstītājs, mūsu avīzes lasītājs un daudzu protesta akciju dalībnieks un iniciators – Ramaņa kungs.

Saruna ar **A. P. Ramani**

A.P.Ramanis: Manuprāt, laikrakstam “DDD” ir plašāk jāizplatās, jo esmu ievērojis, ka ne visās preses tirdzniecības vietās to ir iespējams iegādāties. Atceros gadījumu, kad biju iegājis “Rēriha grāmatnīcā”, lai apskatītos

“Paņemiet 50 santīmus, nopērciet avīzi “DDD” un sāciet lasīt. Ja pēc pirmās izlasīšanas nesāksit domāt, tad esat neglābjami slimi.” Domāju, ka ikviens var sevi tā pārbaudīt.

Skatoties uz to, kas notiek Latvijā, gribētos at-

ir jāsaudzē – ķermenis vajadzīgs, lai varētu kaut ko izdarīt.

A.P.R.: Tieši tā.

Deokupācijas un dekolonizācijas idejai svarīgi būtu piesaistīt jaunatni. Varbūt jāriko kāds īpašs skrējienis, nometnes, pārgājieni? Bet jāvienojas idejas vārdā – citādi šādām aktivitātēm nav nozīmes. Kā būtu, ja izveidotu atbalsta fondu vēstures skolotājiem, kuri audzina jauno latviešu paaudzi?

DDD: Vai jūs atrastu kaut vienu godīgu vēstures

skolotāju? Pirms 10. Saeimas vēlēšanām Visvaldis Lācis un Aleksandrs Kirsšteins tikās ar vēlētājiem, arī ar vēstures skolotājiem – viņi bija pret Latvijas vēstures mācīšanu.

A.P.R.: Tāpēc, ka katrs, īpaši laukos, dreb par savu vietu.

DDD: Bet, ja ir atļauts...

A.P.R.: Oficiāli atļauj, taču aiz muguras liek saprast, lai to nedara. No tribīnes atļauj, bet patiesībā...

Turpinājums 6. lpp.

KO DARĪT AR NATURALIZĒTAJIEM OKUPANTIEM?

Nesen Centrālajā vēlēšanu komisijā tika iesniegti gan drīz 13 000 latviešu tautai un valstij nelojālu pilsoņu paraksti par grozījumiem Pilsonības likumā, kas paredz brīvu pilsonības piešķiršanu visiem nepilsoņiem. Šis jau ir otrais gadījums, kad naturalizētie jaupilsoņi parāda savu okupantiem raksturīgo dabu. Mūsu valstij no viņiem ir steigjami jāatbrīvojas – tā uzskata Latvijas Nacionālās frontes biedre **Valentīna Pozņaka**.

Valentīna Pozņaka: Visiem tiem, kas parakstās par tādiem pretlatviskiem un pretvalstiskiem likuma grozījumiem kā krievu valodas ieviešana un pilsonības piešķiršana nepilsoņiem, ir jāatņem pilsonība, un viņus ir jāizraida no mūsu valsts bez tiesībām atgriezties. Ļoti labi, ka viņi paši sevi reģistrē, jo šādi latviešu tautai un valstij naidīgi pilsoņi ir kā nāvējošs vīruss mūsu valsts organismā, viņi reāli apdraud nacionālo drošību. Tāpēc man nav saprotama valsts vadītāju un drošības dienestu vilcināšanās. Tieslietu ministrs Jānis Bordāns intervijā, kas publicēta iepriekšējā “DDD” numurā, teica, ka nav juridiska mehānisma, lai šiem naturalizētajiem okupantiem atņemtu pilsonību. Bet, kāpēc tad vēl nav šāda mehānisma?

Mēs redzam, cik bezzobaina un nodevīga ir mūsu valsts vara, tāpēc nekas cits neatliek – pašai tautai ir jāaktivizējas, jo okupanti taču mums jau pavisam atklāti kāpj uz galvas. Jāiet ielās un jāprotestē! Protams, situācija ir traģiska, jo lauki ir tukši, latvieši devušies labākas dzīves meklējumos... Mūsu tauta iet bojā, un krievvalodīgie šeit kļūst arvien nekaunīgāki. Tāpēc mums – tiem, kas redz un saprot šo postu, – ir jākļūst aktīviem ikdienā. Mums ir jāveicina tautas atmošanās un jāpūlecjas protestos, jo neviens cits mūsu vietā to nedarīs.

Nesen Valentīna Pozņaka svinēja ļoti nozīmīgu, apaju dzīves jubileju. Novēlam jubilārei arī turpmāk saglabāt savu dzirkstošo enerģiju, spēku un izturību! Sirsnīgi sveicam ar Steidzītes dzejas rindām:

*“Un, ja sirds pukst idejai Visaugstai,
Dailēs spārnī tad uz augšu nes
Kalpot Tēvijai un savai tautai.
Vai ir vēl skaistāks kas uz pasaules?!”*

LNF un “DDD” kolektīvs

VĒSTULE

VAJADZĪGA IR NACIONALIZĀCIJA!

Cienījamais Burtnieku agronoms Andrejs Lucāns ir pateicis būtisko, patieso, nepieciešamo par zemi Latvijā. Un tomēr ne galīgo un izšķirošo.

*Brīve, brīve, kam tā brīve,
Ja tev savas zemes nav.*

Gandrīz pirms 100 gadiem zemi latviešiem atdeva **nacionalizācija**. Nu nāksies to atkārtot, lai galīgi un neatgriezeniski visa zeme Latvijā nonāktu un paliktu Latvijas valsts īpašumā – valdījumā un rīcībā.

Būs skandāls, un ne mazs – protesti, draudi, kontrakcijas, tiesvedības. Bet cita ceļa nav. Lai arī būtu pārejas noteikumi, dažādi izņēmumi (ārvalstu vēstniecības), nomas, atvieglojumi utt., bet pamatu pamats paliek. Pārējais ir detaļas.

Cieņā, pārliecībā
Jānis Biezais

TAUTAS VIENOS RĒRIHA MIERA KAROGS

Saruna ar Izraēlā dzīvojošu Rēriha kustības darbinieci **Olgu Leonovu**

DDD: Ar kādu mērķi jūs atbraucāt no Izraēlas uz Latviju?

Olga Leonova: Latvijā pēdējo reizi biju pirms divpadsmit gadiem, tad pārceļos uz dzīvi Izraēlā. Līdz tam divdesmit vienu gadu nodzīvoju Latvijā. Man šeit, protams, ir ļoti daudz draugu, it īpaši *rērihieši*, kurus apvieno Rērihu atnestā Mācība.

Braucu uz Latviju, jo gribēju tikties ar draugiem – redzēt, kā viņiem šeit klājas, kāda ir viņu darbība. Tā kā pirms tam jau biju iepazinusies ar Rēriha mājas-muzeja Odesā dibinātāju un direktori Jeļenu Petrenko, izmantoju šo braucienu, lai atvestu no Odesas muzeja sagatavotās un izdotās grāmatas gan par Rērihu ģimenes darbību, gan Austrumu kultūru. Vēlējos, lai mīļotajā Latvijā atjaunotos kādreiz tik spēcīgās Rēriha biedrības aizsāktais darbs.

Jeļena Petrenko Odesas muzeju dibināja kopā ar zinātnieci-orientālisti Natāliju Sazanovu un mākslinieku, zinātnieku, Nikolaja Rēriha skolnieku Borisu Smirnovu-Rusecki 2000. gada 10. martā.

Aivars Garda: Borisu Smirnovu-Rusecki es pazīnu personiski.

O.L.: Kā ceļi krustojas! Gribu, lai mans brauciens uz Latviju būtu ne tikai patīkama satikšanās ar jūru un draugiem, bet lai tiktu ielikti pamati sadarbībai. Ar Jeļenu Petrenko iepazīnāties Izraēlā, kur viņa bija ieradusies, nodibināt sadarbību ar vietējo Krievu kultūras biedrību.

bija ļoti labi pazīstami arhitekti), atrodas Netānijā, bet mūsu Kultūras ligas filiāle – Telavivā. Taču mēs, protams, strādājam vienas idejas vārdā.

Jevgēņija Benderska sākotnēji studēja teosofiju. Viņai bija skolotājs, kuram bija arī Dzīvās Ētikas Mācības grāmatas. Benderska saprata, ka tās ir viņas dzīve, un divdesmit gadu laikā ap viņu veidojās domubiedru grupa, kura sevi oficiāli gan neregistrēja kā biedrību. Taču viņa izveidoja kontaktus ar Amerikas muzeju, Itāliju. Starp citu, Benderska sadraudzējās ar žurnāla “Delfis” izdevēju Natāliju Toots. Izraēlas grupas vadītāja Benderska kontaktējās arī ar Latvijas pārstāvi Mariannu Ozoliņu, kura savukārt mani saveida kopā ar Jevgēņiju Bendersku. Kamēr viņa bija dzīva, mēs ar viņu aktīvi sadarbojāmies.

Patī Holonā vadu divas domubiedru grupas – viena darbojas jau deviņus, bet otra septiņus gadus. Tiekamies reizi divās nedēļās. Tā kā mums tuvāka ir aktīva kultūras darbība, apvienojāmies ar Jeļenu Petrenko Odesā.

DDD: Vai jūsu biedrības darbība, sapulces, tikšanās notiek krievu valodā vai ivritā?

O.L.: Pašiem izraēliešiem ir Teosofu biedrība, kura par savu skolotāju uzskata Helēnu Blavatsku. Ja izraēlieši man, piemēram, darbavietā jautā, ar ko es nodarbojos, es, protams, atbildu, taču paskaidroju, ka teosofijas

Olga Leonova un Aivars Garda

O.L.: Pirmkārt, ne jau visi spēj atrast savu vietu, ne visi spēj pielāgoties situācijai. Ja kādreiz esi bijis inženieris, galvenais ārsts, skolas direktors, tas nenozīmē, ka varēsi iegūt darbu šajās nozarēs, jo vietas jau ir aizņemtas. Cilvēkiem piedāvā, pirmkārt, apgūt ivritu, lai varētu strādāt un iekārtoties. Jaunatnei šajā ziņā nav problēmu. Piemēram, mana meita jau četrpadsmit gadu vecumā apguva valodu. Viņa dienēja armijā, kas pēc tam apmaksāja viņas studijas Jeruzalemes universitātē Starptautisko attiecību institūtā. Problēmas ir cilvēkiem vecumā pēc četrdesmit piecdesmit gadiem. Vienkāršā valodā sakot, daudzi salūzt. Un uz ko viņi dusmojas? Uz izraēliešiem, kuri jau aizņēmuši labākās darbavietas.

Vispār izraēlieši ir ļoti saulaini un labsirdīgi ļaudis – pat nesaprot mūsu nostāju, sakot, ka tas viss ir no Staļina, un piedod. Ir jau mūsu cilvēkos agresivitāte, kas tur, lai cik divaini tas arī būtu, nav. Tur notiek karš, bet agresivitātes nav. Piemēram, ceturtdien visa armija, visi zaldāti dodas mājās ar pielādētiem automātiem, bet nekad nav bijis gadījums, ka kāds būtu šāvis.

Vienkārši un elementāri – suņu mājā suņi savā starpā nekaujas. Un tā arī viņu mājā nav tādas agresīvas gaisotnes. Attiecībām ar arābiem ir gadsimtu vēsture, bet savā starpā viņi ir labvēlīgi, un tādi viņi ir arī pret mums – iebrāucējiem.

Ierodoties Izraēlā, sākotnēji grupā apguvām teosofiju. Kad biju tikko atbraukusi uz Izraēlu, Benderska man draudzīgi teica: “Oļā, bez teosofijas Izraēlā nevar.” Tagad saprotu, kādēļ viņa tā teica, jo Izraēlā ir ļoti dažādu ticību pārstāvji: bahaisti, musulmaņi, kristieši, budisti, pat japāņu kopiena. Iedomājieties, cik daudz dažādu enerģiju

ju stari tur krustojas! Un katra kustība ir līdz galam nospriegota. Tā ir šīs zemes īpatnība, jo tur viss ir maksimālā izpausmē – kā vulkāns. Tādēļ bez teosofijas zināšanām ir grūti orientēties. Teosofijas zināšanas ir nepieciešamas, jo, kad cilvēks sāk saprast, kā viņš veidots, viņš sevi un pārējos iepazīst no cita skatupunkta.

Studējot teosofiju grupās, mēģināju attiecīgajai tēmai atrast paragrāfus no Dzīvās Ētikas Mācības, lai cilvēki pierastu pie Mācības stila.

DDD: Tātad Dzīvās Ētikas Mācība nav tulkota ivritā? Zinaida Fosdika savā dienasgrāmatā raksta, ka pirmā grāmata – “Morijas Dārza lapas” – ir tulkota arī ivritā, nomainot vārdu “Kristus” ar “Glābējs”.

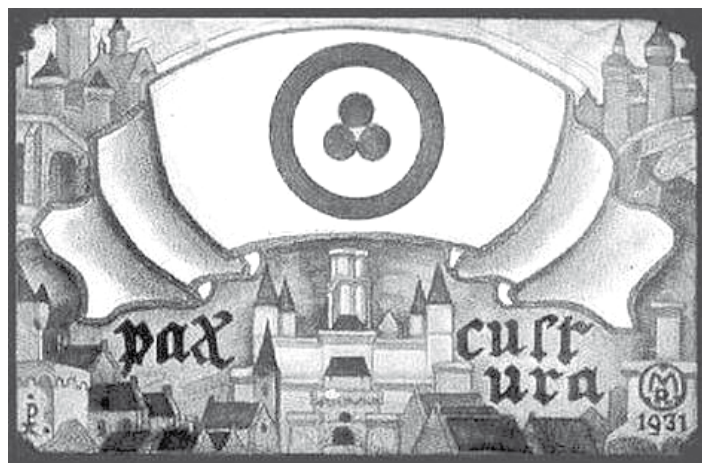
O.L.: Jeļena Benderska man reiz stāstīja, ka viņai esot Mācības grāmata ivritā, bet pati neesmu to redzējusi. Tas ir mans sapnis – iztulkot Mācību ivritā!

DDD: Tikšanās reizē Rīgas Centrālajā bibliotēkā jūs stāstījāt par Odesas muzeja centieniem 15. aprīlī padarīt par starptautiski atzīmējamu kultūras dienu. Arī mēs savā laikrakstā esam rakstījuši par šo datumu, kad 1935. gadā Baltajā namā, Vašingtonā, piedaloties ASV prezidentam Rūzveltam, tika parakstīts līgums par mākslas un zinātnes iestāžu un vēstures un arhitektūras pieminekļu aizsardzību, proti – Rēriha Miera pakts.

O.L.: Arī mēs grupā par šo dienu runājam un atzīmējam. Šajā dienā pie mums iznāca žurnāls “15. aprīlis”, kas pamatā bija veltīts cilvēces diženajiem kultūras darbiniekiem. Mēs turam šo dienu apziņā un runājam par to, taču valsts līmenī tas diemžēl neizskan. Zinu – šī doma Izraēlā ir dzīva un cementē izplatījumu, jo tiem, kuri tur dzīvo ar Rēriha vārdu, 15. aprīlis ir nozīmīga diena!

DDD: Sirsnīgs paldies jums un Jurim Ošlejam par draudzīgo sarunu un vēlēšanos sadarbīties!

Intervēja Liene Apine

Nikolaja Rēriha glezna “Pax Cultura”, 1931.gads

Pēc Jeļenas Petrenko ierosinājuma 2003. gadā Izraēlā izveidojām Kultūras ligas filiāli. Pagaidām mums gan ir tikai trīs pastāvīgi darbinieki, bet mēs vienmēr varam palauties uz cilvēkiem no interešu grupām, kurās ir gan mūziķi, gan ārsti, gan pedagogi.

DDD: Kā Izraēlā attīstās Rēriha kustība?

O.L.: Izraēlas Rēriha biedrība, kuru pirms vairāk nekā divdesmit gadiem izveidoja no Odesas atbraukusi Jevgēņija Benderska ar savu vīru (abi Odesā

biedrībā viņiem varēs vairāk pastāstīt. Rēriha biedrība, kam Izraēlā pamatus lika Jevgēņija Semjonova, oficiāli tika reģistrēta tikai pirms diviem gadiem.

Mūsu domubiedru vidū nav izraēliešu – viņiem pašiem ir daudz savu kustību un spēcīgi pasaules uzskati. Mūsu uzdevums ir palīdzēt tiem, kuri pārceļas uz Izraēlu no kādreizējās Padomju Savienības valstīm, jo ļoti daudziem grūti pieņemt vietējos izraēliešus.

DDD: Kāpēc?

VAI MIERA LĪGUMS IR ATCELTS?

“DDD” lasītāja **Aija Džiļuma** vērsās pie mums ar vairākiem jautājumiem par 1920. gada Miera līgumu starp Latviju un Krieviju. Lūdzām uz tiem atbildēt Saeimas deputātam **Imantam Parādniekam**.

“DDD” lasītāja: Vai 1920. gada Miera līgums vēl ir spēkā? Jautāju no tā dēļ, ka šajā līgumā teikts, kas ir un kas nav Latvijas pilsoņi. Ja nemaldos, 4.maija deklarācijā ir atsaucē uz Miera līgumu, taču Satversmes tiesa,

ta miera līgumu starp Latviju un Krieviju, kurā uz mūžīgiem laikiem ir atzīta Latvijas valsts neatkarība. To ir atzinusi arī Satversmes tiesa, spriežot lietu par robežlīgumu ar Krieviju, un savā spriedumā tā padziļināti analizē-

jusi latviešu zeme un definējama kā “jaunpievienotā teritorija” Latvijas valstij.

“DDD” lasītāja: Ja Miera līgums ir spēkā, tad nepilsoņiem patiesībā nav nekādu tiesību ierosināt referendumu un cerēt saņemt Latvijas pilsonību.

Imants Parādnieks: Nepilsoņiem arī nav nekādu likumisku tiesību tieši ierosināt referendumu, tāpēc to veic Kremļa piektās kolonnas īpašie sūtni – naturalizējušies kolonisti, kuri vēlas palielināt savas impērijas atjaunotāju rindas.

“DDD” lasītāja: Kāpēc mūsu valsts vadītāji, tagad tik drosmīgie Pabrikas, kurš atzina, ka Uzvaras piemineklis būtu jānojauc, nepateic, ka tā saucamie atbrīvotāji patiesībā ir noziedznieki, okupanti un kolonisti? Kāpēc ārlietu ministrs, kurš divus krievu ideologus ielika “melnajā sarakstā”, nepaziņo, ka Eiropas pārmetumi par nepilsoņiem Latvijā nav vietā, ka tie šeit atrodas tikai tādēļ, ka latvieši ir pārāk toleranti, lai viņus izmestu?

Imants Parādnieks: Ir lieliski, ja var saņemt dūšu un pateikt, kas jādara, bet istā Drosme ir – **izdarīt!** Diemžēl tieši Pabrikas ir atbildīgs par pazemojošo Abrenes atdošanu un bezmugurkaulaino Latvijas ārpolitiku.

Pazīstu daudzus cittautiešus, kuri ir Latvijai lojāli. Bet apzīmējums “okupanti un kolonisti” ne-juridiski būtu attiecināms uz tiem, kuru izpausmes pret latviešu valsti ir naidīgas. Un šādiem cilvēkiem nav “piespiedu kārtā” jādzīvo Latvijā. Tomēr esošais ārlietu ministrs, kaut arī ticis aicināts, neuzskata par vajadzīgu risināt sarunas ar Krieviju un ES par sadarbību repatriācijas veicināšanai. Arī piedāvātā pamatnostādne sarunās ar ES, ka Latvija pēdējos 50 gados ir uzņēmusi pro-

porcionāli vislielāko imigrantu skaitu no visām ES valstīm un līdz ar to nevar būt nekādas runas par jaunu imigrantu “proportcionālu uzņemšanu” no trešās pasaules valstīm, netiek izmantots...

“DDD” lasītāja: Man nekādi nav saprotams, kādēļ Latvijas (latviešu) politiķi neko nedara, ja ir tādas likumiskas iespējas? Šķiet, kaut kur lasīju, ka pēc kara holandieši izraidīja pat mūķenes, kas bija ieradušās no Vācijas klosteriem. Un franči taču tagad arī aktīvi cīnās par čigānu izraidīšanu no Francijas? Kādā Eiropā mēs dzīvojam – mums, latviešiem, vieni noteikumi, bet pārējiem citi?

Imants Parādnieks: Sadarbības partneri valdībā – “Vienotība” un “Reformu partija” – histēriski reaģē uz jebkādiem mēģinājumiem veikt grozījumus Pilsonības likumā, pastiprinot naturalizācijas prasības un pilnveidojot iespējas atņemt pilsonību naturalizētajiem par latviešu valstij dotā zvērēta pārkāpumu.

Tagad Saeimā ir atvērts likumprojekts par grozījumiem Pilsonības likumā, taču labākais, ko varējām iestrādāt, ir visiem latviešiem iespēja iegūt dubultpilsonību. Vēl būs diskusijas un mēģinājumi panākt kādu svarīgu uzlabojumu, taču, ņemot vērā pieredzi, ir skaidrs, ka tas netiks pieņemts.

Noteikumi visiem vienādi, tikai vieni grib un izmanto savas tiesības, citi uztraucas – ka-tik-kas-netiek... Latviešu vairākumam jāvienojas par mērķi, uzdevumiem un līdzekļiem to sasniegšanai.

Vēl šogad esam iecerējuši izstrādāt Satversmes preambulu, kurā skaidri noteikti Latvijas kā nacionālas valsts pamati, lai nav vietas jebkādam interpretācijām par mūsu pienākumiem un tiesībām. Atbalsts šādas preambulas pieņemšanai būs kā nacionālās pašapziņas pārbauzījums politiskajām partijām un atbilstoša izvēle Latvijas pilsoņiem. Tas būtu pirmais solis, lai sakārtotu pamatus latviskai Latvijai un uz tiem veidotu attiecīgus grozījumus citos likumos, ieviešot tādu kārtību, kādu latvieši atzīst par labu esam.

LASĪTĀJU VĒSTULES

Cienījamie avīzes “DDD” izdevēji!

Esmu Jūsu avīzes lasītāja un pasūtītāja gandrīz no iznākšanas sākuma, kad pa radio dzirdēju, ka sācis iznākt “DDD”. Tā ir mana vienīgā avīze.

Dažreiz gadās, ka kāds aizņem manu avīzi no pastkastītes un neatdod. Šādi pazuda 13.–26.jūlija numurs. Pastniece avīzi pastkastītē ir ielikusi, bet tā ir pazudusi.

Man “DDD” ir kā vēstures grāmatas katra lapa manā dzīvē, un pazudušais numurs ir pazudusi lapa no manas vēstures grāmatas.

Lūdzu, ja tas ir iespējams, atsūtiet trūkstozo numuru!

Nadīna P.

Paldies Nadīnas kundzei par sirds silto vēstulīti un tajā ietvērto atzinību! Protams, ar prieku uzticīgajai lasītājai nosūtījām trūkstozo “DDD” numuru.

“DDD” redakcija

PATS PĒDĒJAIS LAIKS IR ATMOSTIES

Paradoksāli, ka mūsu senči gadsimtiem ilgi locīja muguras, būdami vergu statusā pie tik daudzām okupācijas varām, lai izdzīvotu tauta, lai latviešiem būtu nākotne! Un šis viņu pazemojums vainagojās panākumiem – vēlāk asiņainās cīņās tika izcīnīta brīvība, un mēs, latvieši, šodien vēl esam. Bet tā vietā, lai godam turpinātu senču izkaroto brīvību un latviskumu, mēs garā un ricībā vergojam okupantiem un cionistiem no Rietumiem, Austrumiem un Aizokeāna. Kādēļ? Lai mirtu kā tauta?

Protams, zivs pūst no galvas. Taču šo galvu – Latvijas varas turētājus – paši vien esam izvēlējušies... Pats, pats pēdējais laiks atmостies visiem – arī tiem cittautiešiem, kuri ir par latvisku Latviju.

Jūlijs Trops

NO VISMĀZĀKĀ LĪDZ VISLIELĀKAJAM...

Labdien!

Jūsu avīzi lasu jau piecus gadus. Katrs numurs ir ļoti interesants un sirdij dārgs, jo “DDD” raksta patiesību. Es domāju, ka mums, latviešiem, nav jāsašķel sevi partiju uzskatos un organizācijās, bet jābūt visiem vienotiem par pašiem galvenajiem principiem – par to, ka ir jāveic DDD, vienalga, kāda katram ir partijas piederība.

Man ļoti patika intervijā ar tieslietu ministru Bordāna kungu “DDD” žurnālistes teiktais, ka ikvienam latvietim ir jābūt pārliecinātam, ka viņš, aizējot pie jebkura klerka, ierēdņa vai ministra – otra latvieša, atrod kopīgu valodu par latviešu tautai būtiskiem jautājumiem, **par dekolonizāciju!** Tik ļoti mums pietrūkst šīs elementārās vienotības! Kā gan var nesaprast, ka bez dekolonizācijas mūsu tautai nav nākotnes! Taču tik daudz vēl ir tādu, kas nesaprot... Un arī pie varas esošie nesaprot, vai arī izliekas, ka nesaprot, jo tā viņiem ir ērtāk, tā viņiem diktē “pelēkie kardināli” un “pasaules vareno” vietvalži... Pat it kā nacionālākie politiķi cenšas skaidro dekolonizācijas jautājumu apiet. Taču, cik gan nožēlojamai niecībai ir jābūt cilvēkam, kurš savas vēlmes pēc siltas vietīņas vērtē augstāk par tautas interesēm un dzīvību.

Es ļoti ceru, ka latvieši – no vismazākā līdz vislielākajam, no visnenozīmīgākā līdz vissvarīgākajam – paspēs atmостies, lai vienotos kopīgā cīņā...

Patiesā cieņā,
I.Grīgule

lemjot, ka Abrene jāatdod Krievijai, to kaut kā aizmirs. Vai varat izskaidrot šo jucekli?

Imants Parādnieks: Protams, ka 1920. gada Miera līgums ir spēkā, atbilstoši visām starptautiskajām un nacionālajām tiesību normām.

ja Miera līgumā ietvertās normas. Secinājuma daļā Satversmes tiesa arī konstatēja: **“PSRS īstenoja no prettiesiskās agresijas izrietošu prettiesisku Latvijas valsts okupāciju” un apstiprināja, ka Latvijas valsts izveidošanas mērķis bija un**

“Nepilsoņiem arī nav nekādu likumisku tiesību tieši ierosināt referendumu, tāpēc to veic Kremļa piektās kolonnas īpašie sūtni – naturalizējušies kolonisti.”

Pamatdokuments – Deklarācijas par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu 9. punkts nosaka: Latvijas Republikas attiecības ar PSRS veidot saskaņā ar joprojām spēkā esošo 1920. gada 11. augus-

ir apvienot visas latviešu apdzīvotās zemes vienotā valstī, vienlaikus diemžēl apšaubāmi secinot, ka Abrenes apriņķis nav uzskatāms par nedalītu mūsu valsts sastāvdaļu, jo etnogrāfiski tobrīd nav bi-

JAUNA GRĀMATA

Līza Burbo

“PIECAS TRAUMAS, KAS NEĻAUJ BŪT TEV PAŠAM”

Apgāds “Vieda” ir izdevis jaunu, ļoti noderīgu grāmatu – **“Piecas traumas, kas neļauj būt tev pašam”**. Grāmatas autore **Līza Burbo** ir pasaulē pazīstama psiholoģe, filozofe un pilnveidošanās skolotāja. Viņa ir sarakstījusi vairākus *bestsellerus* un Kvebekā izveidojusi vienu no lielākajiem personības izaugsmes un attīstības centriem.

Grāmatā “Piecas traumas, kas neļauj būt tev pašam” Līza Burbo palīdz saprast, ka visas mūsu fiziskās, emocionālās un mentālās problēmas rodas no piecām galvenajām dvēseles traumām, kuras kādreiz esam ieguvuši:

Mani ATSTŪMA;
Mani PAMETA;
Mani PAZEMOJA;

Mani NODEVA;

Pret mani izturējās NETAISNI.

No bērnu dienu dvēseles sāpēm, no ikdienišķiem pārdzīvojumiem izaug visaptverošas, masu ciešanas, iegūstot sociālu, valstisku un pasaules mēroga krīžu formu. Nodevība, netaisnība, pazemojums, atstātās, pamestas dvēseles mokas – tās, kā raksta Līza Burbo, ir dziļi personiskas traumas, bet vai tad tās nav visu cilvēcisko ciešanu pamatā?

Jo dziļāka ir dvēseles brūce, jo biežāk tā sagādā ciešanas un liek jums nēsāt masku – izturēties tā, lai vēlreiz nebūtu jāizjūt traumējošā situācija. Masku radīšana ir tikai sekas centieniem no sevis vai citiem paslēpt neatrisināto problēmu. Kā atbrīvoties no tām? Rodiet atbildi šajā gudrajā grāmatā un lieciet to lietā! Lai jums izdodas!

KUR PAŠAPZIŅA?

Ai, latvieti, kur tava pašapziņa,
Kur taisnīgums, kur pašlepnums, kur gods?!
Ka tavu tautu nīdē, nav tev ne miņas,
Un nejuties tu piesmiets, pazemots.

Ko iesākt nezini ar nepilsoņiem –
Tie taču mūsu kolonisti ir!
Tev tikai viens – kā glēvi kalpot viņiem –
Kas labs, ka ļauns, to prātiņš neizšķir.

Gan tautas dvēsele cieš nāves sāpes,
Kad okupants to prasti dubļos brien –
Bet tev nekas par to, ne vēdergrauzes,
Kad vismaz taisnu ceļu meklēt skrien...

Bet glēvuļiem nav taisnīguma dziņas,
Vien paša siltais kreklis viņiem gods.
Kas tautas nākotne, kas sirdsapziņa?! –
Cik ērti, ja ir galvas vietā pods!

Kaut kāda “skaistā nākotne” nu stūrē
No Verga dvēselēm uz Varnešiem.
Ar antilatviskumu ceļu šķūrē –
Lai atbalsts drošs no kangarbarvežiem.

Ai, latvieti, vai tiešām nesaproti,
Ka tava nevarība, glēvums smird?
Vai senču garaspēks tev svešs tik ļoti
Ka sirds vairs brīves balsi nesadzird?!

Steidzīte

VĒSTULES

KĀDĒĻ LATVIEŠI SAMIERINĀS?

Okupanti latviešiem rada diskomfortu. 13.augustā veikalā “Mego” pie kases pārdevēja jau pa gabalu man sauc: “*Zdravstvuiķe!*” Es skaļā balsī atbildu: “*Labdien!*” Viņa: “*Man tas vienalga.*” Es: “*Toties man tas nav vienalga! Šeit ir Latvijas valsts un vienīgā valsts valoda ir latviešu.*” Tad kasieri Aļmirai Lapiņai mainījās sejas izteiksme...

Otrs gadījums. Bebru ielā mums bija un ir ļoti labs gaļas veikals, kas pieder SIA “Darmars”. Veikala vadītāja telpas irēja no kāda okupanta. Piepeši šis okupants noteica veikala vadītājam – latvietei – nesamaksājamo ires maksu un piedraudēja: “*Es tevi tāpat iznīcināšu.*” Vēlāk redzu – blakus mājā tika atvērts ļoti skaists, jauns veikals (pēc eiro remonta) tam pašam SIA “Darmars”. Bet okupants tūlīt atvēris savu – “Gaļas bodi”. Abu šo veikalu durvis ir blakus. Tomēr SIA “Darmars” veikals pircējiem patīk vairāk.

Lūk, tā okupants jūtas saimnieks svešā zemē. Kādēļ latvieši samierinās ar viņu klātbūtni un ļauj saimniekot?

Ielās vai sabiedriskajā transportā uz okupantu jautājumu svešā mēlē vienmēr atbildu: “*Lūdzu, runāji latviski, es neko nesaprotu!*” Gadās dažādi – atbild pat perfektā latviešu valodā, bet dažreiz pilnīgi neko nesaprot.

Skumji un sāpīgi redzēt, kā kāda latviete krieviski sarunājas ar krievu, jo viņam tā, lūk, esot vieglāk...

Man trūkst vārdu – tādi ir latvieši!

Ar cieņu,
G. Bērziņa

KLUSAIS ĀRPRĀTS!

Nesen ar biedrības “Daugavas Vanagi Latvijā” Rēzeknes nodaļu devāmies ekskursijā uz pulkveža O. Kalpaka muzeju “Liepsalas” un Liteni, kur krievu okupanti iznīcināja Latvijas armijas virsniekus. Tā bija patriotiskās audzināšanas ekskursija *vanadzēniem*. Lai gan *vanadzēnus* Rēzeknes pusē “audzina”, ja nemaldos, jaus sen, diemžēl ekskursija parādīja nožēlojamus rezultātus. Kad O. Kalpaka muzejā pacēla Latvijas karogu, dziedājām Latvijas himnu, jaunie *vanagi* uzvedās rupji – zēniem rokas bikšu kabatās, stāja kā *ņunņām*. Vai tiešām nav iemācīts elementārais, proti, tas, ka, atskanot himnai, ir jāņem miera stāja un jāņņņem cepure?

Litenē uz bijušo virsnieku pilsētiņu bija jāieiet pa mežu pārsimts metru. Daudzi *vanadzēni* jau bija tā piekusuši, ka nelīda ārā no autobusa.

Secinājums: lielākā vaina ir nevis *vanadzēnos*, bet viņu audzinātājos.

Jāceļ trauksme “DVL” Rēzeknes nodaļas sapulcē!

Jūlijs Trops

LATVIEŠIEM JĀATKARO SAVA VALSTS

Turpinājums no 1. lpp.

Roberts Klimovičs: Esmu redzējis krievus, kuri kļūst par francūžiem, kuri kļūst par vāciešiem, bet viņi nekļūst par latviešiem. **Kāpēc? Tāpēc, ka mūsu attieksme pašiem pret sevi, pret savu tautu ir necienīga. Gatavība kauties, mirt, stāvēt par savu zemi un tautu – tas ir galvenais priekšnoteikums. Kamēr šīs gatavības nav, nekas arī nebūs.**

DDD: *Būsim realisti. Tiem krievvalodīgiem, kuri šeit atrodas, nav juridisku tiesību būt Latvijā – viņi šeit ir nenovērstās okupācijas sekas. Kā gan okupants var kļūt par latvieti?!*

R.K.: Šajā LV viņi ir legāli.

DDD: *Bet mēs runājam par to valsti, kurā latvieši ir pamatnācija!*

R.K.: Nav jau tādas... Mums ir vajadzīga sava valsts, bet šodien mums nav savas valsts. Esmu runājis ar daudziem šeit dzīvojošiem krieviem – studentiem. Viņi ir apmaldījušies, apjukuši un saprot, ka nav krievi, bet viņi nav arī latvieši. Viņiem nav iemesla cienīt latviešus, jo saprot, ka Latvija nav latviešu valsts. Viņi jau redz, ka te visu diktē Rietumu emisāri, bankas utt. Viņi visu redz un saprot, ka latvieši – tie ir tādi cilvēciņi, kas kādam strādā, kādam maksā, pilda kādam kabatas.

VĒLĒŠANAS IR KRĀPNIEKU SPĒLĪTES

Roberts Klimovičs: Bet uz jautājumu, vai dibināt partiju, atbildēšu ar jau *nodrāzto* frāzi: **ja vēlēšanas varētu kaut ko mainīt, tās sen būtu aizliegtas.**

Demokrātijas institūts kā tāds nepastāv, jo tā nav demokrātija, kas šeit valda. Demokrātija ir tautvaldība – šeit nav tautvaldības, un to mēs izjūtam uz savas ādas. Ja mēs neklau-

sītos *viņu* vārdos, bet skatītos uz *viņu* darbiem, kā tas teikts Bībelē, tad *viņi* visi būtu jānošauj, jo tas, kas notiek, ir briesmīgi. Ja mēs tikai klausāmies viņu vārdos, tad dzirdētais liek domāt, ka *viņi* ir gandrīz svētie. Politika jau tāda ir – runā vienu, bet dara otru, tie īpaši tā saucamajā demokrātijā. Patiesībā skaistais demokrātijas apzīmējums ir sistēmai, kurā valda nauda. Un, ja mēs zi-

Bet mēs zinām, ka dzelzceļi un šosejas ir valsts ekonomikas spogulis – piemēram, ja aizbraucam uz Vāciju un paskatāmies, kā tur strādā... Pie mums viss, raugoties no tautas pozīcijām, notiek ačgārnī, jo mēs jau nerealizējam savas nācijas intereses, bet labākajā gadījumā pildām kaut kādas Eiropas shēmas.

DDD: *Tomēr mani interesē kas cits. Tu teici, ka esi sēdējis vienā solā ar Dombrovski – kādēļ tu šīs lietas saproti, bet viņš latviešu tautu ved pretim iznīcībai?*

R.K.: Bet, kādu algu viņš saņem, kāds ir viņa bizness!...

Piemēram, Piebalgs varbūt saņem *n-tos* tūkstošus gadā. Ja mēs paskatāmies, ko “Vienotības” komanda dara ar tiem pašiem skaistajiem lozungiem, tad redzam, ka tur nekas nav savādāk. Tāpat ir savas shēmas – katrai ministrijai ir savs budžets, kas, protams, *jāapgūst*, un visur apakšā ir privātuzņēmēji, kas saņem pasūtījumus un “apēd” šo naudu. Cilvēki, kas ir uzņēmējdarbībā, šo sistēmu ļoti labi zina, un te nav runa par kaut kādām nacionālām interesēm, bet tas ir vienkārši tāds pamatīgs bizness, un viņi to uztver par normālu, tāpēc ka tāda ir sistēma.

GLĀBIŅŠ IR GARA VERTIKĀLĒ

Roberts Klimovičs: Kamēr nācijai nav savas kopējās vertikāles, kurai var būt dažādas šķautnes, tikmēr nekas svētīgs un

“Pie mums viss, raugoties no tautas pozīcijām, notiek ačgārnī, jo mēs jau nerealizējam savas nācijas intereses, bet labākajā gadījumā pildām kaut kādas Eiropas shēmas.”

labs, manuprāt, nav iespējams. Un ar ciešanām mēs attīrāmies. Ciešanas latviešiem ir vajadzīgas, kamēr sapratīsim, ka ir kaut kas jādara – jārikojas radikāli. Mēs neizspruksim *pa vieglo*, kaut arī reizēm liekas, ka izdosies – ka varēs nekauties, ka izdosies tur kaut kā, sagaidīsim brīdi, kad būs kaut kas...

Tāda diemžēl ir mūsu tautas mentalitāte. Smaga vēsture, smaga karma, smags liktenis. Cilvēkam viss ir jāatstrādā, neaizmirstot, ka viss ir atkarīgs tikai no mums pašiem – mēs varam ietekmēt mūsu rītdienu, jo to veidojam ar saviem šodienas darbiem, domām, vēlmēm.

Par partiju sistēmu gribu teikt – tā ir pilnīgi bezjēdzīga lieta. Mēs varam paskatīties uz visām bijušajām Saeimām, priekšvēlēšanu

solījumiem, programmām, kas netiek realizētas, balsojumiem un sapratīsim, ka šī sistēma ir pilnīgi bezjēdzīga. Redzam, kā cilvēki mainās – kādi viņi ir pirms, kādi pēc... Esmu runājis ar daudziem, kuri dziļā ticībā ir balsojuši par kaut kādu partiju vēlēšanās, – tagad viņi ir vīlušies. Faktiski visi ir vīlušies, vienalga, vai viņi balsoja par “Vienotību”, *zaļajiem*, “Tautas partiju”, “Saskaņas centru” vai par *vislatviešiem*, – ļoti maza daļa nav pievilti.

DDD: *Un visi meklē argumentus, lai attaisnotu neizdarīto, lai attaisnotu nepareizo rīcību, ka viņi, lūk, nevar, jo vajadzīga diplomātija, nav pietiekams skaits...*

R.K.: Tā ir sistēma, kas strādā – tā maļ. Esmu runājis ar diezgan jaukiem cilvēkiem, kuri apņēmības pilni saka: mēs iesim, mēs salauzīsim, mēs mainīsim! Viņi savā ideālismā domā, ka ir spēcīgāki par sistēmu, par naudu. Rezultātā mainās viņi, nevis sistēma. Tiekot *tur*, viņus ļoti apmierina privilēģijas, statuss. Vara ir milzīgs pārbaudījums.

Starp citu, Vēdās, kuras ir uzrakstītas pirms tūkstošiem gadu, viss, ko nupat runājam, jau pateikts. Šodien nekas nav mainījies. Studējot un izmantojot Vēdas savā dzīvē, redzu, ka šīs zināšanas tiešām ir patiesas. Neviena reliģija tik precīzi nav visu paskaidrojusi. Ir rakstīts, ka visi nevar būt valdnieki. Mēs zinām, ka valdnieki (garīgie līderi) var būt tikai bramīni, tad ir karavīri, tad tirgoņi, skolotāji, ārsti un šūdras.

DDD: *Mēs savu darbību balstām uz Dzīvās Ētikas Mācību un neslēpjam to. Pamatā ir Hierahija, Tās godāšana. Kamēr tauta nav gatava, vadonis netiek sūtīts. Vadonim ir jābūt tādām, kurš zina Kosmiskos Likumus. Ja viņš Tos nezina, tad viņam ir pilnīgi vienalga, vai viņš atdod Abreni, vai iedod pilsonību okupantam vai latvietim – kāda starpība!*

R.K.: Arī parlamentā ir vajadzīgi tādi cilvēki...

Vajadzīgas spēcīgas personības, kuras ir spējīgas būt par vadoniem. Vai tu vari nosaukt kādu no tiem, kas bijuši Saeimā? Bēdīgi, bet nevari. Varbūt Berklavs, taču viņam jau bija gadu nasta.

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

“BŪS NO JAUNA JUMS LATVIJU CELT!”

Saruna ar agronomu Andreju Lucānu

Turpinājums no iepriekšējā numura

MĪLESTĪBA IR JĀPARĀDA DARBOS

DDD: *Cilvēks, kurš mīl savu tautu un valsti, bet apzinās, ka viņam trūkst vajadzīgo zināšanu, lai vadītu valsti, nerausies pie varas.*

visai pasaulei izblāvām un parādījām: lūk, cik pareizi šo jautājumu risinām...

Jau ar pirmo atjaunotās neatkarības dienu vajadzēja noteikt latviešu valodu kā vienīgo valodu ikvienā valsts finansētā mācību iestādē, bērnudārzā. Ar neatkarības 1. septembri bija jāsāk mācīt Latvijas vēsturi kā atsevišķu priekšmetu. Ar to tiktu

nam taisnība, ka nevienu lietu nevar atrisināt, ja to nesauc īstajā vārdā. Īstais vārds bija un ir nemainīgs – pateikt visiem, kas šeit palikuši, ka tagad te ir atjaunota neatkarīgā Latvijas valsts, kura tika likvidēta, okupēta 1940. gada 17. jūnijā.

Būtībā visiem šeit palikušajiem, arī militāristiem, bija skaidri jāpasaka: “Organizēsim, lai šo nodarīto netaisnību vērstu par labu un arī jums nāktu pretī! Pēc starptautiskajiem noteikumiem jūs šeit esat kolonisti, un Hāgas Konvencija paredz, ka jums ir jāatgriežas, no kurienes ieradāties. Jūs, vecos, pāraudzināt būs grūti, bet sāksim ar jauno paaudzi, tas ir smags kompromiss, kuru pieņemam, bet ar 1. septembri mācības Latvijā būs tikai latviešu valodā!” Ja mēs to būtu iesākuši, ja 20 gadus nebūtu strīdējušies

būsim bez zemes? Tagad esam daudzus simtus tūkstošus hektāru pārdevuši. Cik īsti – to arī valsts vadītāji nezina. Un, kā jūtams, nemaz negrib zināt. Brīvais tirgus, t.i., pašplūsme visu atrisināšot... Zeme ir pārdota personām bez Latvijas pilsonības un līdz ar to bez pilsoniskās atbildības, t.i., bez savas saimnieka apziņas un atbildības.

ZEMI NEVAR AIZNEST?

Andrejs Lucāns: Valsts zemes dienesta oficiālie dati liecina, ka mums vairāk nekā 2 miljoni 400 tūkstoši hektāru ir tā saucamās lauksaimniecībā izmantojamās zemes, bet statistikā parādās, ka tiek izmantoti 1 miljons 800 hektāri. Tātad pietrūkst 600 tūkstoši. Kas tā ir par zemi, kam tā pieder un kur? Uzrakstīju tādu utopisku rakstu – tāls

“Jūs nevarat aizbēgt no saviem senčiem, kuri par šo zemi krita, lēja asinis, lēja sviedrus. Ar simts saitēm šī zeme mūs sien. Man, latvietim, ir vajadzīga saimniekošana – man ir jānodrošina ģimene, jāceļ, jāskolo bērni, man ir vajadzīgi līdzekļi.”

Andrejs Lucāns: Jā. Esmu sev jautājis: kā es rīkotos līdzīgā gadījumā? Es uzņemtos to, ko apzinās, ka varu. Un, ja kaut ko vēl nezinātu, bet apzinātos, ka varu iemācīties, tad es to arī darītu. Protams, par dakteri es nevarētu strādāt, jo nekā no tā nesaprotu...

DDD: *Ar valsts vadīšanu vajadzētu būt tieši tāpat.*

A.L.: Protams. Valsts vadīšanā tāpat ir jābūt pilnīgi skaidrai apzīnei, ka Latvijas valsts pastāvēšanas pamats ir nepieciešamība nodrošināt latvisku identitāti. Ja šo pamatideju apzinās, tad nevar neko izdarīt, neatrisinot kolonistu (vai kā citādi viņus sauktu) problēmu. Viņu ideoloģija un rīcība ir diametrāli pretēja latviešu tautas mērķiem.

DDD: *Tas liecina, ka*

“Saimniekošana – tā ir biznesa daļa, dzīvesveids, atbildība par pagātni un nākotni.”

viņu kā cilvēku morāli ētiskā sistēma ir drausmīga. Bet mums mēģina iestāstīt, ka viņi ir jāintegrē! Vienīgais veids, kā izdarīt šiem cilvēkiem un arī sev labu, ir palīdzēt viņiem aizbraukt uz vietu, kur viņi jūtas labi...

A.L.: Bet mēs esam bijuši tik labiņi, tik miksti, ka

ielikti patriotisma pamati, dzimtenes, tēvzemes mīlestība un atbildības mīlestība un atbildības apziņa. Protams, jaunieši tāpat brauktu pasaulē, taču dzimtene un tēvzeme tos saistītu pie sevis. Cilvēki, kuriem tas likās nepieņemami, varēja mierīgi aizbraukt – dzelzs aizkars bija noņemts. Viņi varēja braukt uz visām četrām pusēm – vai uz Ameriku, Austrāliju, vai kur citur, kur vien viņus ņem pretī. Pret to man nav iebildumu. Cilvēki būtībā mums ir vajadzīgi, bet godprātīgi, apzinīgi, kuri strādātu Latvijas valsts un latviešu tautas interesēs.

DDD: *Runājot par lojalitāti, spilgts piemērs, ko patiesībā domā tā saucamie lojālie krievi, bija nesenais publiskais vecticībnieku “bakuškas” aicinājums parakstīties par*

pilsonības piešķiršanu visiem nepilsoņiem. Latvieši visus šos gadus – jau no t.s. Latvijas laika – viņus ir barojuši, uzskatījuši par savējiem, bet viņi ņem un iekož palīdzīgajā rokā.

A.L.: Redziet, te vaina ir viena – nepareiza pieeja jau no paša Atmodas sākuma. Imantam Kalni-

par Latvijas vēsturi turp un atpakaļ, situācija būtu pavisam cita. Starp citu, es vēl šodien nezinu, vai mums ir Latvijas vēsture kā atsevišķs mācību priekšmets?

DDD: *Ja pat ir, tad jautājums – kāda? Es gan domāju, ka mums toreiz vajadzēja pateikt: “Mēs pieņemam likumu, ka jums visiem ir jāaizbrauc, taču, ja jūs gribat palikt, jums ir jāpierāda, ka jūs esat tam cienīgi un ka patiešām ar visu sirdi un dvēseli celst latviešu valsti!” Liela daļa būtu aizbraukusi.*

A.L.: Jā, un viss būtu kārtībā. Tie, kuri nespētu pieņemt latviešu valsts ideju, sen jau būtu prom, bet tie cittautieši, kuri paliktu, būtu mums lojāli, un referendumu par otru valsts valodu pat prātā nevienam nebūtu ienācis. Šis ir mūsu Saeimas deputātu, mūsu valsts vadītāju, neteikšu tik krasi, ka noziegums, bet neizpratnes rezultāts.

DDD: *Bet, ja ir noziegums...*

A.L.: Gribēju būt tolerant, taču spriežot pēc padarītā, pat negribot tam jāpiekrīt. Ja viņi savu kažociņu dēļ tur salīduši, tad viņi bija nepareizie deputāti – viņi taču sagrāva visu, arī lauksaimniecību. Viņiem bija jāzina vai jāielemācās un jāpieņem pamati – nacionālā pašapziņa, valoda un zeme. Ar zvērestu un parakstu! Kas tad mēs

un grūts būs atpakaļceļš uz pārdoto Tēvzemi...

DDD: *Vaira Viķe-Freiberga teica, ka nav ko uztraukties – zemi jau nekur prom neaiznesīs.*

A.L.: Krievijas cars amerikāņiem pārdeva Aļasku. Cik esmu pētījis, tad tiešām – Aļaska turpat vien atrodas... ja nu par kādiem metriem tā ir attālinājusies vai pietuvjusies, bet varu teikt, ka vismaz kartē tā ir turpat, kur bijusi, vienīgi tur nav Krievijas, bet ir Amerikas karogs.

DDD: *Ar Latvijas zemi var notikt līdzīgi?*

A.L.: Manas profesijas cilvēks – abrenietis agroms Pēteris Supe, būdams nacionālo partizānu komandieris, 1945. gada martā cinījās Stompaku kaujā pret čekas karaspēku un *izstrebīķeļiem*, kurā, šķiet, zaudēja kādus 19 cīnītājus, bija arī ievainotie, bet no šīs kaujas viņi aizgāja neuzvarēti, kaut gan situācija bija bezcerīga. Viņiem tagad uzlikts pieminekļis ar iemūžinātiem vārdiem:

“Mums bija jāmirst, lai dzīvotu simti, nebija lemts toreiz Latvijai zelt.

Tiem, pēc kuriem kas palikāt dzīvi, Būs no jauna jums Latviju celt!”

Šodien mēs esam tie, kas palika dzīvi un kuru pienākums un atbildība ir Latvijai celt!

DDD: *Nevis pārdot un atdot!*

A.L.: Tieši tā. Mana vīzija ir brīva latviešu tauta un neatkarīga Latvijas valsts, kur es dzīvoju – šeit es piedzimu un šeit gribu arī nomirt, un tas arī viss. Vienmēr esmu pie šiem principiem pieturējies. Tāpēc man sāp, kad redzu, ka mana tauta aizbrauc un ka mūsu tautas meitas precas ar svešajiem. Tieši viņas izšķirs: dzīvot vai mirt latviešu tautai! Ja šodien vienai tautu meitai vidēji ir tikai 1,1 bērns, tad atbilde ir: mirt!

Es neprotētu un neieņemtu kategorisku “nē”, ja starp latvieti un svešo tiešām būtu mīlestība, garīga tuvība un sapratne – viss var būt. Bet, pirms spert šādu soli, tomēr vajag padomāt par mentalitāšu un identitāšu saderību vai nesaderību.

DDD: *Mūsu tautai jau ir pieredze ar jauktajām laulībām. Diemžēl šādās ģimenēs dzimušie bieži vien nespēj izvēlēties, kurai nācijai piederēt. Taču, ja nav skaidras nacionālās apziņas, veidojas haoss, zūd labā un ļaunā izpratne, zūd atbildības sajūta par to vietu, kurā tu dzīvo. Izveidojas pasaules pilsonis, kam pilnīgi vienalga, kas aiz viņa – kaut vai ūdensplūdi...*

A.L.: Jā, protams. Un atkal atgriežamies tajā pašā izejas punktā. Mums ir sava valsts, jo bija altruisti, kuri ziedoja savas dzīvības, lai izcīnītu 18. novembra Latviju. Paldies viņiem! Ja nebūtu viņu, mums nebūtu bijusi tā nacionālā pašapziņa, kas izveidoja cauri visiem okupācijas gadiem. Mēs it kā atjaunojām reiz sagrauto valsti, bet neatjaunojām cilvēku nacionālās pašapziņas audzināšanas sistēmu.

DDD: *Kaut gan nacionālajai pašapzīnei vajadzētu būt visa pamatā.*

A.L.: Tieši tā. Tam vajadzēja būt pašam pirmajam pamatakmēnim.

MUMS IR VAJADZĪGA SAIMNIEKOŠANA!

Andrejs Lucāns: Šodien runājam par zemi. Cik zemes nepieciešams cilvēkam, lai viņš dzīvotu? Viens apgalvo, ka minimums ir pat 500 hektāri, bet nebūtu slikti, ja būtu 1000 hektāru, un 4000 būtu vēl labāk...

Piemēram, Bauskas zemnieks Arnis Vējš paziņoja, ka ar viņa rīcībā esošo tehniku viņš varētu apsaimniekot desmit tūkstošus hektārus. Negribu noķengāt saimnieku, kurš cenšas, strādā un kuram ir milzu tehnika. Tas viss ir interesanti, bet tā nav mana Latvijas nākotnes vīzija, jo aiz šiem lielajiem

traktoriem, milzīgajiem laukiem, kas līdz apvārsnim noklāti ar rapšiem un kviešiem, es neredzu govīs! Kad aptuveni pirms diviem gadiem braucu uz Tērveti, pa ceļam, sākot no Jelgavas, es neredzēju ganāmiņus nevienai govi – tukšums. Pētot statistiku par govju skaitu un lauksaimniecībā nodarbinātajiem, atklājās interesanta sakarība: strādājošo skaits ir samazinājies proporcionali govju skaita sarukumam.

DDD: *Tas nozīmē, ka nav arī cilvēku.*

A.L.: Tā nav Latvijas nākotne – mums draud Latvijas likvidēšana, jo izzūd lauksaimniecība kā dzīvesveids jeb, pareizāk, saimniekošana kā dzīvesveids, jo būt par saimnieku ir kaut kas vairāk nekā tikai *taisīt biznesu*.

Jūs nevarat nekur aizbēgt no saviem senčiem, kuri kopa šo zemi, domādami ne tikai par sevi, bet arī par jums – par mums. Viņi lida lidumus un lauca celmus! Jūs nevarat aizbēgt no saviem senčiem, kuri par šo zemi krita, lēja asinis, lēja sviedrus. Ar simts saitēm šī zeme mūs sien. Man, latvietim, ir vajadzīga saimniekošana – man ir jānodrošina ģimene, jāceļ, jāskolo bērni, man ir vajadzīgi līdzekļi.

Saimniekošana – tā ir biznesa daļa, dzīvesveids, atbildība par pagātni un nākotni. Tie ir morāli ētiskie kritēriji, teiksim: “*Senču slavas vietas sirmie pilskalni, pie jums nākot, soļi top man rāmāki. Galva slīgst uz krūtīm domās sērīgi, šalkas svētbijīgas iet caur dvēseli. Garā atkal redzu senču varoņus, dzirdam spindzām bultas, šķindam zobenus.*”

Dzīvesveids ir mūsu tautas garīgās vērtības un uz tām celtā nacionālā pašapziņa un pašcieņa.

DDD: *Kad sakām, ka latvietim pilsētā ir grūti, jo visapkārt mudž okupantu bari, dzirdam atbildi: brauciet dzīvot laukos! Var jau visi latvieši pārcelties uz dzīvi laukos, bet kādēļ nepadzītajiem kolonistiem būtu jāatdod Latvijas pilsētas?*

A.L.: Tas ir pazemojoši. Šis ir nelikvidētās okupācijas sekas, kuru cēloņus mūsu ievēlētajiem likumdevējiem ir jānovērš. Mums, t.i., tautai jāmeklē, jāatrod un jāievēl tādi deputāti, kuri nebaidīsies atjaunot vēsturisko taisnīgumu.

DDD: *Jūsuprāt, kādēļ daudzi laukos dzīvojošie nesaprot, ka jāatbalsta latvieši pilsētās un kopīgiem spēkiem jāpadzen kolonisti? Mums, latviešiem, ir jāsaņem visā Latvijā – arī pilsētās, ne tikai laukos!*

Turpinājums 6. lpp.

“BŪS NO JAUNA JUMS LATVIJU CELT!”

Turpinājums no 5. lpp.

Andrejs Lucāns: Laukos dzīvojošie latvieši tik krasi neizjūt kolonistu ietekmi un pieņem, ka pilsētās ir tāpat kā laukos. Šajos divdesmit tā saucamās neatkarības gados nepareizā virzienā esam aizgājuši ļoti tālu. Mums atliek tikai cerēt uz jauno paaudzi, tādēļ svarīgs uzdevums ir nacionālās pašapziņas pamatu ielikšana jaunajos cilvēkos.

Andrejs Lucāns: Skatots nākotnē – tā ir jaunajās cilvēkos, kurus es uzrunāju un aicinu nākt uz laukiem. Manuprāt, vajadzētu valsts programmu, kas domāta sievietēm vecumā līdz 25 un vīriešiem līdz 35 gadiem. Pirmkārt, tie būtu jauni cilvēki, kas ir zaudējuši vai vēl nav atraduši darbu. Šiem cilvēkiem vajadzētu piešķirt 5 hektārus zemes un 2 hektārus meža

bezdarbniekiem. Piedāvāju – ja jums ir 3 bērni, jums ir priekšroka, ja jums ir 4 bērni, jums ir vēl lielāka priekšrocība, bet, ja pieci, vēl lielāka priekšroka dabūt 5 ha zemes un 2 ha meža. Ja jums ir trīs bērni, tad valsts sedz 50 procentus no brīvzemnieka sētas celtniecības izmaksām, ja četri – 75, ja pieci – visus 100 procentus; sievietei par katra bērna, arī adoptēta, uzaudzinašanu darba stāžā ieskaita sešus gadus ar vidējo izpelni valstī;

par katru bērnu pensioņniešanās vecumu var samazināt par diviem gadiem; vienam no vecākiem var piešķirt papildus balsttiesības par katru ģimenē audzināmo (arī adoptēto) nepilngadīgo bērnu, u.tml. Taču es noskaidroju, ka ģimenes ar 2–3 bērniem

“Imantam Kalniņam taisnība, ka nevienu lietu nevar atrisināt, ja to nesauc īstajā vārdā. Īstais vārds bija un ir nemainīgs – pateikt visiem, kas šeit palikuši, ka tagad te ir atjaunota neatkarīgā Latvijas valsts, kura tika likvidēta, okupēta 1940. gada 17. jūnijā.”

– lai ceļ un saimnieko, lai fiziski un garīgi piesaista sevi un savus bērnus pie mūsu priekšteču atstātā mantojuma, lai audzina bērnus par kārtīgiem saimniekiem un savas zemes patriotiem! Šie 7 ha nav iecerēti lauksaimniecības produkcijas saražošanai valsts patēriņam un eksportam, kam būtu jābūt zemnieku ģimeņu saimniecību mērķim un uzdevumam, bet tā ir reāla iespēja ar valsts atbalstu un pašu spēkiem risināt pasaules alkatīgo un noziedzīgo globālo biznesmeņu izraisītās ģimenes problēmas. Sava veida oāze krīzes situācijā, kas dod laiku pārstrukturēties, bet piesaista pie Latvijas.

Kad publicēju savas idejas, atsevišķi lasītāji man veltīja komentārus: slims cilvēciņš, vai arī – vecums nenāk viens... Tomēr es savas domas varu pamatot, jo spēju iztēloties sevi 32 gadu vecumā. Tagad man ir 82, bet, atņemot piecdesmit, iekļaujos tajās vecuma robežās, uz ko attiektos šāda valsts programma. Tātad tie ir jauni cilvēki, kuriem jau ir ģimenes, kuriem ir vai arī vēl būs bērni.

Lūk, bezdarbniekam Rīgā būtu izvēle: braukt uz ārzemēm vai pieņemt piedāvājumu iegūt zemi un strādāt tepat. Mans plāns paredz, ka programmā iekļautos kādi desmit procenti no pašreizējiem

Latvijā diemžēl ir tikai kādi pāris tūkstoši. Sapratu, ka mans iedomātais priekšlikums ir nereāls, un sagatavoju “atkāpšanās ceļu” – programma attiecas uz tiem, kas beidz skolu, uz jauniem cilvēkiem, it sevišķi tādiem, kas nāk jau no laukiem.

Daudzi iebildīs: kas tad ir pieci hektāri zemes? Es pats sāku ar pushektāru. Trīsdesmit gadus dzīvoju ar pushektāru, grāvmalām un kolhoza nenoplautajām malienēm, jo no pushektāra govju barību sagādāt nevar. Taču pieci hektāri ir oāze. Jaunie cilvēki, veidojiet sev oāzi!

Ideoloģisko un filozofisko padomu šo problēmu risināšanai dod rakstnieks Jānis Lejiņš: “*Sodienas ideoloģija ir – jāpelnā nauda, nevis jādzīvo. Cilvēki jauc iespējas ar vajadzībām. Atšķirība ir milzīga. Vajadzību ir maz – ģimene, siltums, ēdiens, bērni. Bet, ja cilvēks grib pelnīt naudu, viņam jāreķinās, ka nauda diktēs savus noteikumus. Ja viņš grib dzīvot, tad būs noteicējs par sevi.*” Šo domu pastiprināšu ar aforismu: “*Nebaidies ķerties pie darba, kuru neproti. Atceries, ka Noasa šķirstu uzbūvēja amatieri. Profesionāli uzbūvēja “Tītāniku”...*”

Turpinājums būs...

Intervēja Liene Apine

“DDD” – GARA VESELĪBAS BAROMETRS

Turpinājums no 1. lpp.

PIELĪDĒJU UN LIEKUĻU MANIFESTS

A.P.Ramanis: Mani dziļi aizskāra Valsts prezidents Bērziņš ar savu “Labas gribas manifestu”. Vēl nemaz referendumu par otro valsts valodu nebija noticis, kad šie jau padodas, izklājas okupantu priekšā.

DDD: Jūs runājat par manifestu, ko prezidents uzrakstīja kopā ar mācītāju Rubeni?

A.P.R.: Jā. Kādreiz ziedoju Lielvārdes draudzei, bet tagad pateicu, ka vairāk neziedošu, jo baznīca neko nedara: vienu no divām pēdējām baltu tautām iznīcina, taču baznīckungi tikai runā, dzied Ziemassvētku dziesmas, kaut ko savā pulciņā pačalo, un viss. Kāpēc man atbalstīt tādu

mierinātāju. Latviešu leģiona virsnieks Kovtuņenko grāmatas par Mores kauju ievadā skaidri pasaka: “Mums nekad nekas nebūs kopīgs ar noziedzniekiem.”

Šķiet, interneta komentārā kāds uzrakstīja: *tāpēc, Bērziņ, ka jūs nedomājat par savu tautu, es šodien esmu ārzemēs...* Lunkans, ļurbīgs cilvēks nedrīkst būt prezidents!

BUTAFORĀ INTELIĢENCE

DDD: Ko jūs domājat par ždanokiešu savāktaļiem parakstiem, lai rīkotu referendumu par pilsonības piešķiršanu visiem nepilsoņiem, kas patiesībā ir okupanti un kolonisti?

A.P.Ramanis: Manuprāt, ir kāds saimnieks,

“Vienu no divām pēdējām baltu tautām iznīcina, taču baznīckungi tikai runā, dzied Ziemassvētku dziesmas, kaut ko savā pulciņā pačalo, un viss. Kāpēc man atbalstīt tādu baznīcu, kas ar savu bezdarbību, liekulību un svētulību grūž tautu postā?!”

baznīcu, kas ar savu bezdarbību, liekulību un svētulību grūž tautu postā?!

Diemžēl mums nav arī labu skolotāju. Televīzijā rādīja skolotāju konferenci – tur sēdēja tikai veci ļautiņi, kuriem galvenais līdz pensijai noturēties. Viņi taču nemācīs nacionālismu, jo nevēlas riskēt ar savām vietām.

Runājot vēl par prezidentu Bērziņu, mani aizskāra tas, ka viņš ar “gudro” padomnieku Latkovski grib iztaisīt par aktīvu leģionāru un 130. divīzijas sa-

kas visu šo cirku, kas notiek Latvijā, režisē, rausta mūsu politiskus aiz aukliņām. Piemēram, Saeimas priekšsēdētāja Abolīņa diezgan ilgi *spirinājās*, un no varas spīces gandrīz pēdējā parakstīja 13. februāra “Labas gribas manifestu”.

Laikam saprata, ka neklausot pazaudēs statusu tā saucamo *inteliģentu* acīs. Tieši *inteliģentiņi* – *zālītes, kantānes* un *pārējie*, kuriem tik ļoti patik gozēties varas elites sabiedrībā, ēst kūkas un dzert šampanieti, – mudi-

nāja parakstīt šo pielīšanas, pazemošanās manifestu. Visiem šiem *inteliģentiem* taču patīk laba, dīka dzīve, arī tam pašam Ziedonim...

DDD: Esam viņam rakstījuši vēstules, aicinot atbalstīt dekolonizāciju, bet viņš pat neatbildēja.

A.P.R.: Patik *inteliģentiņiem* labi dzīvot, ēst austres un ikrus, bet nekādas jēgas no viņiem nav. Nožēlojami skatīties, kā viņi viens otru *gratulē*, apsveic un aplaudē.

Es esmu kādu latīņu pa telefonu ziedojis Likteņdārzam, kur skaisti safrizēts mauriņš, soliņi, metāla vāzes ar uguns vietām un dzied: Latvija, Latvija... Bet, vai šie *inteliģentiņi*, sentimentālie patrioti kādu latu ir ziedojuši tiem, kas tik tiešām cīnās par šo Latviju, par Latvijas atbrīvošanu no okupantiem un kolonistiem?...

DDD: Tā vietā, lai atbrīvotu savu zemi no kolonistiem, latvieši sev kapus ceļ...

A.P.R.: Principā mums nav inteliģences – tā ir tikai butaforija. Ko dara tie, kuros cilvēki kādreiz klausījās ar vaļā mutēm? Bauda labklājību un aicina parakstīties zem pielīdēju manifesta. Ja nemaldos, šo *inteliģentu* pasvieto manifestu parakstījuši četri simti cilvēku.

Patiesībā pēc referendumu vajadzēja kārtīgas akcijas, lai visādi *lindermani* vairs nevarētu te ākstīties. Starp citu, kam mums SAB ar Kažociņu priekšgalā?! Tad nu, Kažociņ, parādi, ka tu esi galu galā kaut kam derīgs! Nu, mums ir lieki *lindermani, koreni, osipovi* – beidzot aizvāc viņus visus! Bet nevienam, kam ir vara, neko nedara. Neticu, ka kāds armijas vīrs nevar pieiet un pateikt: “*Māt’ Abolīņa, te ir divas deklarācijas, sāksim pildīt! Aiz manis stāv 3000 durkļu, un jūs vairs nesēdēsīt te, ja...*”

DDD: Domāju, ka ļoti mērķtiecīgi tiek darīts viss, lai tādi vadītāji, aiz kuriem varētu būt šie 3000 durkļu, būtu tieši tādi, kuriem ir izskalotas smadzenes, – lai tur nebūtu tādi kā jūs... Un viņi to var atļauties tāpēc, ka tauta joprojām klusē.

A.P.R.: Tā arī turpinās klusēt? Īpašumi atkal paliek mazliet dārgāki – un, ja nav ko ēst, jāpārdod pēdējais īpašums, paliekot kalpa statusā...

Lai kaut kas mainītos, mums ir jāglābj jaunatne no smadzeņu skalošanas. Vajadzētu būt, ka modē ir atbalstīt DDD.

DDD: Paldies par sarunu!

Pierakstīja Liene Apine

VAI LATVIEŠU TAUTAS TRAGĒDIJAS MĒRS VĒL NAV PILNS?

A.V. Gremze

Vai kāds no tiem latviešiem, kuriem Atmodas laikā tik ļoti rūpēja Latvijas atbrīvošana no bolševikiem, spēja iedomāties, ka brīvības lielākie ienaidnieki – Ždanoka un Rubiks – Latvijas intereses pārstāvēs Eiropas Savienībā? Ar to vien pietiktu, lai katrs saprastu, ka bez bruņotas cīņas nekādu neatkarību iegūt nav iespējams. Lai gan jāteic, ka virziens, pa kura slidenā ceļu aizgāja Tautas fronte, neko cerīgu jau tad nesolīja. Pilsoņu kustība bija vienīgais iespējamais ceļš, kurš varēja aizvest pie latviešu tautai labvēlīga iznākuma, jo šī tik tiešām bija īsta tautas gribas pauze, kas izveidojās no tā, kas bija palicis pāri pēc 50 bolševiku gadiem. Bet pāri palicis bija

gaužām maz... skaitliski varbūt pietiekami, tomēr nacionālo inteliģenci varēja uzskatīt par iznīcinātu. Tas tad arī noteica visu turpmāko.

Jau tajā laikā tiem latviešiem, kuri vēl spēja saprast notiekošo, bija nešaubīga pārliecība, ka viss virzās kaut kur pilnīgi greizi, tomēr nebija iespējams pārliecināt okupācijas apstākļos izaugušo paaudzi par nepieciešamību rīkoties daudz radikālāk. Tiem, kas bija pārdevušies okupācijas varai, šāds tautas neizlēmīgums bija ļoti izdevīgs, jo tā tika pārāk, ka bolševikiem tiek saglabāta vara arī jaunajos apstākļos, izmantojot visas okupācijas varas struktūras, kā tiesa, milicija, čekisti, finanses un pat oku-

pācijas armija, un Latvijā atstāti ļoti daudz augsta ranga armijas pārstāvju ar visām ģimenēm. Virsnieki no Sarkanās armijas tika pat steidzīgi demobilizēti, lai viņi kā piektā kolonna turpinātu savu darbību it kā neatkarīgās Latvijas teritorijā.

Tā pamazām un metodiski tika neitralizēti visi tie spēki, kuri būtu spējīgi parādīt kaut kādu pretestību pārtransportētajai bolševiku varai. Tā kā galvenais Zemessardzes kontingents sastāvēja no bijušajiem nacionālajiem partizāniem un no tiem, kuri pret otrreizējo okupāciju cīnījās leģiona rindās, vispirms tika likvidēta Padomnieku rota. Tad, lai izjauktu stihiski radušās atsevišķās domubiedru

vienības, tās tika izformētas un pārdislocētas pēc dzīves vietām. Tam sekoja Zemessardzes, es teiktu, pazemojoša atbrūpošana, līdzīgi kā 1940. gadā, un zemessargu pamešana pilnīgai aizmirstībai. Tad Zemessardzes rindās tika iesaistīti arī okupanti.

Latvijā esot ap 50 privāto apsardzes firmu, kuras, kā oficiāli tiek apgalvots, ir labāk ekipētas nekā policija. Turklāt man nav izdevies šajās aprindās sadzirdēt latviešu valodu. Tas prasīt prasās pēc paskaidrojuma, ar kādu nolūku ir radīti šie īpatnējie formējumi, kuros iesaistīta piektā kolonna? Kādēļ apsardzes pienākumus nevarēja pildīt zemessargi?

Turpinājums 8. lpp.

CIK ILGI VĒL PAZEMOSIMIES?

Saruna ar tieslietu ministru **Jāni Bordānu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

“NATURALIZĒTIE” IZŠĶĒRDĒ VALSTS NAUDU

DDD: Jūsu, tieslietu ministra, pārziņā ir arī tiesu sistēma. Kā zināms, tiesas ļoti lielu naudu tērē, lai nodrošinātu tulku pakalpojumus krievvalodīgajiem.

Jānis Bordāns: Jā, par šo problēmu esmu jau presē izteicies.

DDD: Kā jūs domājat, vai naturalizētajiem jauniešiem ir tiesības uz tulku pakalpojumiem, par kuriem maksā valsts? Piemēram, jauniešiem, laikraksta “Čas” žurnālists Anatolijs Kameņevs, kurš ir apsūdzēts par neslavas celšanu Aivaram Gardam, atnāca uz tiesas sēdi, pieprasīja tulku un runāja krieviski, jo ne vārda neprot latviski. Kāpēc valsts šādi šķērdē naudu?

J.B.: Es saskatu, ka šādi tēriņi nav pamatoti.

DDD: Kā jūs risināsīt šo problēmu?

J.B.: Tieslietu ministrijas vadības sanāksmē par šo jautājumu esmu runājis. Interesanti, ka nekad šī problēma nav tikusi risināta, un atkal valda tāda kā neizpratne: vai tik nepārkāpsim kaut kādas normas?... Es lūdzu šo jautājumu izpētīt, un arī pats piestrādāšu, jo viss ir jāizdara tiesiski. Manuprāt, šī ir pārprasta tiesību ievērošana – ja tērējam naudu šādiem pasākumiem, tad jāsecina, ka mēs dzīvojam ar ļoti greznām tiesām... Mēs nevaram tiesu darbiniekiem samaksāt algas, bet apmaksājam lielas tulkošanas pakalpojumu izmaksas cilvēkiem, kuri patiesībā zina latviešu valodu...

DDD: Viņiem tā ir jāzina!

J.B.: Viņi arī zina un ir lietojuši latviešu valodu – to var fiksēt. Pats arī tiesas procesos esmu pieturējies pie tā – arī krimināllietās, kur esmu bijis kā advokāts.

Katrā vietā un reizē, kad Latvijā nerunāju latviski, es nododu savu valodu un savu tautu. Bet tiesās, manuprāt, notiek kaut kādi pārpratumi un netiek izmantoti tie instrumenti, kuras dod likums.

Jānis Tomels, tieslietu ministra padomnieks: Eksaminācijas centra dati bāzē ir visa informācija par izdotajiem vidusskolu beigšanas sertifikātiem, arī latviešu valodā. Arī Valsts valodas centrā ir veco valodas apliecību dokumentāri pierādījumi, tie varbūt ir noglabāti skapjos, tāpēc šos datus vajadzētu datotizēt. Ja kāda persona X vai Y tiesā pazīno, ka viņai vajag krievu valodu, tad uzreiz var pārbaudīt šīs personas datus reģistrā. Ja persona ir nolikusi vidusskolas eksāmenu latviešu

valodā, tad tulka pakalpojums nepienākas.

DDD: Ne uz valsts rēķina!

J.T.: Jā. Un tas tad būtu risinājums – pārbaudīt, ka viņš zina latviešu valodu.

Jānis Bordāns: Runājot par integrācijas programmu, tikusi iztērēta milzīga starptautiskā un valsts nauda latviešu valodas apguvei. Kamdēl tad, ja valsts vēl apmaksā tulkus?!

SLINKUMS VAI INTERESES TRŪKUMS?

DDD: Jūsprāt, vai pašreizējā tiesnešu kvalifikācija ir pietiekama? Vai mēs varam uzticēties tiesnešu profesionalitātei un taisnīgumam? Atceros, pirms dažiem gadiem bijušais tieslietu ministrs Štokenbergs sacīja, ka tiesneši ir slinki. Vai jūs tam piekrītat?

Jānis Bordāns: Slinkums, manuprāt, vispār nepastāv. Ir neieinteresētība vai ieinteresētība un prasme organizēties. Esmu redzējis it kā slinkus cilvēkus, bet kādu lietu viņš dara tik labi un tik aizrautīgi! Tātad jājautā, kas tiesnešus interesē.

Domāju, ka šis ir nākamais uzdevums, kurš jāveic. Ja jau runājam par ceļu būvniecību, tiesu celtniecību un visādām materiāli tehniskām bāzēm, tad domāju, ka tagad ir laiks ieguldīt cilvēkos – maksimāli izmantot iespējas, lai celtu tiesnešu kvalifikāciju. Pozitīvā nozīmē gribu viņiem palīdzēt, ja tas ir iespējams no Tieslietu ministrijas puses.

Ārštata padomnieks izglītības jautājumos man ir Arvids Dravnieks, kurš kopš neatkarības atjaunošanas strādājis Valsts administrācijas skolā, visu laiku bijis tieslietu aprindās un augstskolu pasniedzējs. Mēs kopīgi meklēsim iespējas, kā piestrādāt pie darba organizācijas tiesnešiem un kvalifikācijas. Procesuālie likumi ir ļoti daudz slīpēti. Tagad nav jāizgudro jauns velosipēds, bet jāskatās, kā tiesneši strādā Skandināvijas valstīs, un likt lietā šādu praksi arī tiesu darba organizācijā Latvijā.

DDD: Vai ir kaut kāds mehānisms un iespējas palīdzēt cilvēkam, kurš saskāries ar klaji divainu spriedumu, pēc kura redzams, ka tiesnesis nemaz nav iepazinies ar prasības pieteikumu vai arī ir guļējis tiesas sēdē? Protams, muļķīgs, netaisnīgs spriedums var tikt pārsūdzēts, taču tiek zaudēts laiks un enerģija, un tas viss viena slinka vai negodīga tiesneša dēļ. Vai šādā gadījumā ir iespēja kaut kur sūdzēties, lai tiesnesis saņemtu kādu sodu par savu draņķīgo darbu?

J.B.: Pastāv speciāla institūcija – Tiesnešu disciplinārlietu kolēģija.

Ir bijuši gadījumi, kad šādi spriedumi tiek vērtēti. Ietekmes sviras ir bijušas dažādas. Sākot vienu lietu, izvērtē citas, kas bijušas, un tas ir atkarīgs arī no tiesas priekšsēdētāja, kā tiek sekots līdzī tiesnešu darbam. Piemēram, šogad vienu no tiesnešiem Vidzemes priekšpilsētā, kuram ilgstoši bija problēmas gan ar lēmumu pieņemšanu, gan atlikšanu, atbrīvoja darba.

DDD: Kā tas notika?

J.B.: Bija sūdzība, kurai sekoja Tieslietu ministrijas rīcība, kas uzsāka dis-

“Katrā vietā un reizē, kad Latvijā nerunāju latviski, es nododu savu valodu un savu tautu.”

ciplinārlietu, un tiesnešu lēmums. Daudz kas atkarīgs arī no tiesnešiem, kuri ir disciplinārlietu kolēģijā, un daudzas lietas būtībā ir atkarīgas no cilvēkiem, kādi ir vadībā, taču likumi paredz šādu iespēju.

Tātad mehānismi pastāv, kā var uzturēt labu klimatu tiesnešos – atbalstīt kvalitatīvus tiesnešus vai piemērot sodus par slikti padarītu darbu. Tas ir atkarīgs no vadītājiem, kas visu pakārto un organizē darbus.

KRIEVISKA VIDE LATVIJAS CIETUMOS

DDD: Cietumos visvairāk no ieslodzītajiem ir krievvalodīgie, tur valda krievu valoda. Tieslietu ministrijas pārraudzībā atrodas Ieslodzījuma vietu pārvalde. Vai ir kāds mehānisms, kā nodibināt kārtību, lai latvieši arī cietumos netiktu diskriminēti?

Jānis Bordāns: Esmu par to domājis, bet skatos, ka šādi jautājumi vispārīgā plāksnē nekad nav raisīti.

Jānis Tomels: Par darba valodu – savulaik Kurši kungs ļoti labi sadarbojās ar Puķītes kungu, un vismaz situācija ar darba valodu ieslodzījuma vietās ir uzlabojusies. Bet kontingents jau cietumos ir tāds – krieviski runājošs...

Jānis Bordāns: Šobrīd nav bijušas tādas sūdzības un nav veiktas šādas pārbaudes, varu tikai pieņemt, ka tur varētu būt problēmas lietot latviešu valodu, bet tad tas ir cilvētiesību pārkāpums, par ko Tiesībsarga birojam un Tieslietu ministrijai ir jādomā. Esmu ticis ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes darbiniekiem, esmu uzdevis jautājumu, kā ir ar televīzijas programmu skatīšanos, kādus kanālus skatās ieslodzītie. Tas ir svarīgi, vai tur visiem rāda tikai krievu bandītu fil-

mas, vai arī tomēr ir iespēja skatīties arī Latvijas sabiedrisko televīziju, no kuras viņi vismaz latviešu valodu varētu iemācīties.

Jānis Tomels: Kā raksta Sandra Veinbergainterneta vietnē “TVNET”, tad “Lattelekom”, viņasprāt, ir viens no Latvijas rusifikatoriem, jo savā pamata piedāvājumā ir iekļāvis divas reizes vairāk krievu kanālus nekā

latviešu. Tad ko var gribēt – cietumos spaida pulti, un viss ir tikai krieviski. Tie ir Veinbergas vārdi: “Lattelekom ir Latvijas rusifikators!” – tā arī pierakstiet.

“Latviešiem šo situāciju ir vieglāk saprast, jo atrodamies unikālā vietā – pasaules tranzitmezglu punktā, kur visas civilizācijas krustojas...”

Jānis Bordāns: Piemēram, Lietuvā vairāk skatās krievu programmas nekā mēs, bet viņu pamata piedāvājumā rāda citas krievu programmas, kas nav *sovjetiskas*, kā “RTVi”, taču pie mums ir *sovjetiskie* kanāli – tie kalpo propagandai. Tie būtībā ir Maskavas propagandas kanāli.

DDD: Lūk, atkal mums jāatgriežas pie Latvijas dekolonizācijas nepieciešamības...

Jānis Tomels: Vispirms jāsāk dekolonizācija mūsu galvās!

DDD: Tātad tieslietu ministram ir darba pilnas rokas!

Jānis Bordāns: Jā, tā tas ir.

ŽĪDI SAVU JAU IR SAŅĒMUŠI

DDD: Tieslietu ministrs Gaidis Bērziņš nolēma demisionēt, kad Ministru prezidents Dombrovskis pieprasīja izveidot darba grupu, lai atdotu, teikšu latviski, židu kopienai īpašumus, uz kuriem tai nemaz nav tiesību. Vai jūsu stāšanās viņa vietā, tas ir, kļūšana par tieslietu ministru kaut ko maina šajās nostādnēs?

Jānis Bordāns: Nē, šajā pozīcijā, ko ir izteicis Gaidis Bērziņš, nekas netiek mainīts.

Starp citu, par vārda “žids” lietošanu pievienojos Frankam Gordonam,

kurš tieši tāpat teica, jo Latvijā vārdam “žids” nekad nav bijusi nievājoša pieskaņa – līdz 1940. gadam, kad to ieviesa krievi.

Gordons saka: “Manai tautai to piedēvēja

risināts. Tātad šīs organizācijas nepatiesi stāsta, ka viņi 20 gadus gaidot uz šo īpašumu jautājuma atrisinājumu.

Ar iepriekšējo rabīnu Barkāna kungu notika vienošanās par apjomu, kādā tiks atdoti īpašumi. Tāpēc jau arī radās šis domstarpības, kuru rezultātā demisionēja tieslietu ministrs Gaidis Bērziņš, jo jautājums tika formulēts kā “Tieslietu ministrijas tehnisks jautājums” – formāli norādīts, ka Tieslietu ministrijai tehniski ir jāatrisina īpašumu nodošana...

DDD: Kā to saprast? **J.B.:** Nu, tehniski... Tā teikt, visi juridiskie un politiskie jautājumi it kā jau būtu atrisināti, un Tieslietu ministrijai tiek prasīts tikai tehniski atrisināt jautājumu par īpašumu atdošanu. Tam es nevaru piekrist!

DDD: Izklusās pēc bratāla reketa. Sakiet, kas ir šī kopiena jeb, kā to sauc, “Latvijas ebreju draudžu kopienas padome”? Vai tā ir tiesiska mantiniece visām iepriekšējām židu organizācijām?

J.B.: Man jāatzīstas, ka vēl neesmu precīzi iepazinies ar viņu dokumentiem. Man nav bijis šāds iesniegums no šādas organizācijas, uz kā pamata tad varētu iepazīties ar tiem.

DDD: Pirms okupācijas Latvijā dzīvoja žīdi. Tagad viņi ir pārvērtušies par ebrejiem – viņu kopienas priekšsēdētājs Suharrenko nerunā pat latviski. Un Latvijas valsts šādiem elementiem, kuru lielākā daļa šeit ir ieceļojusi padomju okupācijas laikā un būtībā ir okupantu vai kolonistu statusā, šobrīd atdos īpašumus, kas pierādēji organizācijām, kuras veidoja Latvijas pavalstnieki – žīdi?

J.B.: Es jau izteicu nostāju – tas šobrīd nav Tieslietu ministrijas jautājums...

Jānis Bordāns: Viņi

Turpinājums 8. lpp.

VĒSTULE

PAŠNOTEIKŠANĀS?

Gunārs Terinks

Kuri ir tie, kas organizē referendumu par Latvijas pilsonības (pavalstniecības) piešķiršanu nepilsoņiem? Tas ir to pašu nepilsoņu forums – Aldermanes legalizētā piektā kolonna – cilvēki, kuri ieguvuši Latvijas pilsonību, lai baudītu ar to saistītās pilsoniskās tiesības, bet turpina nerunāt latviski un turpina graut Latvijas valstiskumu, cīnīdamies par nepilsoņu iekļaušanu savās piektās kolonnas rindās.

Ja viņi jau tagad ir spējīgi ietekmēt Latvijas valdību vairāk nekā Brisele

las *neitralitātes* politiku – vai Latvijai ir nolēmts kļūt par mankurtisma (beztautības) paraugvalsti, šajā ziņā sacenšoties ar ASV?

ASV, kā zināms, ar pilsonības piešķiršanu imigrantiem īpaši gan nesteidzas, nemaz jau nerunājot par reģionālās valsts valodas statusu, piemēram, ķīniešiem, meksikāņiem vai tiem pašiem krievi – tur neviena etniskā kopiena ar savas valodas pretenzijām pie valsts nevēršas, jo, saskaņā ar ASV konstitūciju, nekas tāds nav ne paredzēts, ne arī iespējams.

“Ja Latvija nebūtu dibināta kā latviešu tautas pašnoteikšanās valsts, tad tā tiktu saukta citādi – Rižskaja guberņa, Pribaltika, Ostlande vai vēl kā...”

– ar saviem parakstiem apvārdot Latvijas valdību, lai tā pieļautu referendumu pilsonības jautājumā, tad nākošais piektās kolonnas organizētais referendums varētu jau būt par reģionālās valodas statusu krievu valodai Latgalē, līdzīgi kā tas ir noticis Ukrainā.

V. Dombrovskis Latvijas Radio 1. programā (23.08.2012.) puda, ka Latvijas vadībai neesot jārunā latviešu vārdā... Tajā pašā laikā ir zināms, ka ASV valdība runā amerikāņu vārdā, tāpat gan Vācijas, gan Francijas valdība runā katra savas tautas vārdā, un Krievijas valdība runā krievu tautas vārdā.

Kādēļ Dombrovskis izvē-

Ja Latvija nebūtu dibināta kā latviešu tautas pašnoteikšanās valsts, tad tā tiktu saukta citādi – Rižskaja guberņa, Pribaltika, Ostlande vai vēl kā...

Ja Dombrovskis vadītajai valdībai trūkst pašapziņas, lai realizētu latviešu tautas pašnoteikšanos, tad viņam jābrauc mācīties kaut vai uz Norvēģiju un Islandi, uz Ķīnu un Taivānu vai uz sašķelto Koreju – domāju, ka tur nacionālas valsts pamatuzbūves un pašnoteikšanās mākslu var apgūt plašā diapazonā.

Nacionāla valsts (Latvijai tādai būtu jābūt) bez pašnoteikšanās ir kā cilvēks bez tautības: ne šis, ne tas – it nekas.

Veicināt plašāku

“DDD” izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

Latvijas Nacionālās frontes kontu Swedbank (SWIFT kods: HABALV22); kods: LV40HABA0551034053378; Reģ.Nr.LV40008033014

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu kods: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Kods: LV38LHZB1000054029001
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: *SIA “Latgales druka”*,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

CIK ILGI VĒL PAZEMOSIMIES?

Turpinājums no 7. lpp.

nav juridiskie mantinieki, un acīmredzot tāpēc arī šai organizācijai nav piešķirti īpašumi. Nav tādas tiesiskās bāzes, lai juridiski paziņotu, ka šī jaunā organizācija ir pirmskara organizāciju mantiniece.

LATVIETIS PASAULI SAPROT DZILĀK

DDD: No šiem jautājumiem visi izvairās, bet ir tāda grāmata – “Židu karavīri Hitlera armijā”, kuru sarakstījis amerikāņu profesors Braiens Marks Rigs. Autors ir izpētījis, ka vismaz 150 tūkstoši židu izcelsmes cilvēku karoja Hitlera armijā, daudziem židiem šī iespēja bija liegta, kaut viņi burtiski rāvās cīnīties frēra pusē un lūdza Ģērīngam vai Himleram aizlikt kādu labu vārdu par viņiem... Tad, lūk, 1941.gada 1.jūlijā Rīgā ienāca Hitlera karaspēks, un Latvijas teritoriju okupēja hitleriskā Vācija. *Loti iespējams, ka starp šiem “brūnajiem fašistiem”, kas okupēja Latviju, diezgan daudz bija arī židu izcelsmes cilvēku. Tāpat arī “sarkano fašistu” okupācijas laikā, īpaši Baigajā gadā, uzdarbojās vairāki židu izcelsmes noziedznieki, piemēram, Šustins. Bet tagad židu kopiena nevis nožēlo un atvainojas par savu tautiešu noziegumiem Latvijā, bet liek vēl upurim – Latvijas valstij – viņiem samaksāt! Patiesībā tas mani kā latvieti ļoti dziļi aizskar.*

Jānis Bordāns: Jādo-

mā, kādos vārdos pareizi ietērt manu domu... Man tā ir pavisam skaidra. Pēc jūsu stāstītā kļūst redzama kāda precīza lieta. Proti, katrā tautā ir varoņi, ir noziedznieki, ir nodevēji – ir bailīgi, klusi cilvēki, kuri domā par savu ģimeni, nerunājot vispār par kara apstākļiem. Karu iesāka Eiropas lielākie, spēcīgākie – ne tikai militāri, bet arī ekonomiski spēcīgākie – grupējumi, kuri tikuši pie varas. Krievijā viens bandītiskāks grupējums bija pie varas, Vācijā otrs bandītiskāks grupējums bija pie varas. Ar propagandu pārliecināja ļoti daudzus cilvēkus un daudzus, kuri pretojās, pat fiziski iznīcināja. Šādos kara apstākļos ikviens, ikviena ģimene, var teikt, meklēja iespēju, kā izdzīvot.

Svarīga ir motivācija, kāpēc viens cilvēks atradās vācu ieroču šķirā, otrs – krievu ieroču šķirā. Motivācija varbūt bija viena un tā pati, bet fiziski viņi darīja pretējas lietas. Tie cilvēki var būt arī līdzvērtīgi no morālā viedokļa un tāpat var būt arī pilnīgi pretēji – ar pārliecību, ka jādara noziedzīgas lietas, kā, piemēram, Šustins. Cilvēku likteņi tajā brīdī bija nenormāli sarežģīti. Tāpēc, lai tagad, pēc 70 gadiem, vērtētu, ir jābūt ļoti uzmanīgiem – pašiem jābūt ar ļoti augstiem morāles standartiem un jāspēj runāt tajās kategorijās.

DDD: Varam runāt daudz un dikti, taču pie mums atbrauc “Rietumu gudrie” un sāk latviešus

pārmācīt...

J.B.: Latviešiem šo situāciju ir vieglāk saprast, jo atrodamies unikālā vietā – pasaules tranzītmēzgli punktā, kur visas civilizācijas krustojas, un mēs redzam, un mums ir unikāla iespēja saprast apkārtni dažādās pusēs, izjust patieso situāciju, ko daudzi skaita ziņā lielo tautu cilvēki – kosmopolīti – nespēj. Tāpēc viņiem ir viegli lietot šablonus

diez vai citām tautām būtu ko mācīties, jo visu, ko tik varam, mēs atdodam... Jums taču kā tieslietu ministram arī ir jāiztur attiecīgs spiediens?

J.B.: Nu, maizei ir sava garoza, un mums tas ir jāskaidro. Jāskaidro situācija, kas vienam otram ir sarežģīti saprotama – no viena augstuma visas detaļas neredz; ja mēs tās lietas redzam, tad tas ir jādara. Jāmācās arī neatdot

“Runājot par integrācijas programmu, tikusi iztērēta milzīga starptautiskā un valsts nauda latviešu valodas apguvei. Kamdēļ tad, ja valsts vēl apmaksā tulkus?”

un, tos izmantojot, gūt sev kaut kādu labumu, tādējādi atvieglot savu dzīvi, veicot savu biznesu un nedomājot par pārējo – pēc principa “ja man uzdod jautājumu, es paskatos enciklopēdijā, izlasu kaut ko, atbildu un par to vairs neinteresējos”. Bet mums, latviešiem, katram ir savs dzimtas stāsts, kur vectēvi, onkuļi – viens ir bijis Sibīrijā, otrs leģionā, trešais bijis sarkanarmijā, tad visi pēc tam bijuši mežabrāļos, utt. Kad sākam detalizēt, spējam to saprast. Tas ir jāsaplābā sevi un nevajag nodot savas morālās vērtības, gan jau tad arī no mums pamācīsies citas tautas – mūs cienīs un ar mums rēķināsies.

DDD: Šobrīd mēs neaizstāvam savas tiesības –

savas teritorijas un īpašumu, vienlaikus izturoties ar pašcieņu un arī ar cieņu pret citiem. Tāpat jāprot ievērot robežu pieklājībai un godprātībai.

Smaga problēma mūsu tautai un valstij ir tā, ka tika aprauts būtisks attīstības posms. Ja vēl pēc 1939. gada mēs būtu saglabājuši savu neatkarību tāpat kā somi, tad šobrīd mēs runātu augstākā līmenī gan tiesiskā izpratnē, gan citādi, un nebūtu šī nihilisma. Tas izpaužas visās lietās – mums īstenībā papildus ir vajadzīgs vēl kaut kāds attīstības laiks, es domāju.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja
Līga Muzikante

VAI LATVIEŠU TAUTAS TRAGĒDIJAS MĒRS VĒL NAV PILNS?

Turpinājums no 6. lpp.

Tas, ka Eiropas Savienības parlamentā kā Latvijas pārstāvji nokļuva Latvijas valsts un tautas visatklātākie un nepārprotamākie naidnieki, nevar tā vienkārši palikt par nevienam latvietim nesaprotamu

gribai un dvēseles centieniem. Kā gan tiek sameklēti tādi kā Nils Muižnieks, Eiženija Aldermane, Aigars Kalvītis un vēl citi, kas spējīgi bez sirdsapziņas pārmetumiem nodarīt nelabojamu postu Latvi-

prast bez tulku vai psihologu palīdzības un ar tām zināšanām, ar kurām ir apveltīts jebkurš veselais saprāts.

Tas, kurš sevi uzskata par latvieti, pašreizējos apstākļos nevar atrast sirdsmieru ne dienu, ne nakti. Nav iespējams atvairīt domas par neēdībām, ar kurām mūsu tautai ir jāaskaras ikdienā ik mirkli. Latviešus grib pataisīt par debiliem, kas paklausīgi pieņem pilnīgi svešas idejas un intereses un noliedz savējās... Aklā tauta bez pūlēm tiek vesta pretī nebūtībai. Ar to tad arī varētu izskaidrot tāda Rubika un Ždanoka iespēju atrasties ES kā “latviešu tautas” interešu pārstāvjiem un aizstāvjiem.

Manuprāt, Rubikā vēl varētu atrast kaut ko pozitīvu, ja, vien viņš nebūtu fanātiķis, kurš aiz skaistajiem boļševiku lozungiem

nespēj saskatīt liķu kalnos, gluži tāpat kā bēdīgi slavenā Krustiņšone, un viņš tik tiešām varētu būt tikpat labs internacionālists kā kosmopolīts. Bet kas ir Ždanoka? Kas ir viņas ideoloģijas pamatā? Tur es redzu tikai naidu, un varbūt ne tikai pret latviešiem vien. Tur ir saskatāms neiedomājams kultūras trūkums, ja viņa spēj savākt sev līdzīgos un izraisīt provokāciju laikā, kad latviešu tauta piemin savus varoņus, kas krita cīņā pret otrreizējo okupāciju. Vai šāda okupācijas aizstāve ir piemērotākā Latvijas pārstāve ES? Pēdējais laiks šos jautājumus uzdot mūsu prezidentiem. Kā tas ir iespējams, ka tik naidīgas personas var nokļūt tik ļoti svarīgā Eiropas Savienības institūcijā – ar acīmredzamu kaitniecības nolūku Latvijas valstij un tautai?! Tāpat mūsu valsts pamati ir šķībi...